Akbaba

İnönü — Artık seni ben bile kurtaramam!..

EN FAZLA İKRAMİYE VEREN BANKA

TÜRKİYE

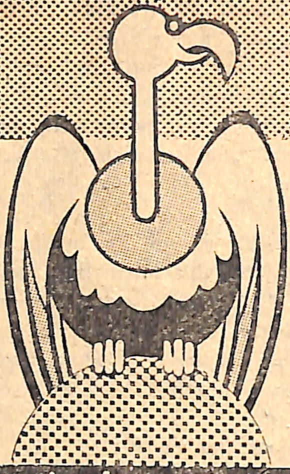

BANKASI

paranızın...
istikbalinizin
emniyeti

Faal - 2616 - 92

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Rıfat Ilgaz, Baba Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Sümer Sümer, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 2 — Sayı : 46
14 Haziran 1962
YIL : 40

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Kayseri düşmanları!

KAYSERİ Cezaevinde beşyüz suçlu, kıştan yaza geçtiler: Gül koklamadan, bülbül dinlemeden ve taze rüzgârların taşıdığı yonca kokulariyle, kekik kokulariyle, dağ kokulariyle, deniz kokulariyle ciğerlerini bir kerecik olsun yıkayamadan!

Pencerelerinden, Ankara'nın sıra söğütleri, İstanbul'un minareler çizgisi, Florya'nın kumsalı, Boğaz'ın mavi kıvrımı değil, Erenköy tarlalarının alev alev gelincikleri, Yeniköy sırtlarının mor erguvanları, sarı katır tırnakları bile görünmüyor!

Mehtap, yatak odalarının demir parmaklıklı penceresinden kaç dakika bakıyor acaba?..

Beşyüz suçlu dedim... Doğrusu, beşbinden de çoktur: Analar, babalar, eşler, çocuklar, gelinler, damatlar ve dostlar ceza çekmiyor mu?..

Biz mahkeme değiliz. Adalet, kelimeleri şaşmaz terazisiyle tarta tarta sözünü söyledi...

Ama politika suçları, başka suçlara benzemez. Biraz sonra, konuşmalar, tartışmalar başlar.

Bizde bu konuşmalar ve tartışmalar, biraz sonra değil, pek az sonra başlamıştır: Seçim nutuklariyle, seçim propagandalariyle...

Af, ikinci cumhuriyetin birinci hükûmet programında bile yer almadı mı?

Bundan sonra bir şey kalıyordu artık: Güler yüzlü, iyi niyetli bir sabır.. Şu İnönü'nün en büyük gücü olan şey!

Affı, beşyüz tutuğun ıstırabı için değil, kendi yarınlarının saadeti için isteyen politika azgınları, bu güzel, bu verimli sabrı gösteremediler...

Suçlular yalvardı, nafile... Aileleri yalvardı, nafile... Ak saçlı İnönü, gün görmüş İnönü yalvardı, yine nafile...

Aza razı değildiler. Çoğa bile razı değildiler... İstedikleri «hep» di! Hep!.. 27 Mayıs'tan önceki hep!

Bu uğurda, feda edilmemiş şey kalmamıştır: İsmet Paşa, yetmiş sekiz yaşında sağlığının son kırıntılarını feda etti. C.H.P. pençe pençeye muhalefet yıllarında kazandığı sevgileri, bağlılıkları, ümitleri feda etti... Ama en kötüsü, ama en acısı, feda edemiyeceğimiz günleri, haftaları, ayları feda ettik!

Meclis çalışamaz olmuştur, hükûmet çalışamaz olmuştur, devlet makinesi çalışamaz olmuştur.

Bütçe çıkalı geçen ayları sayınız: Mart bir, Nisan iki, Mayıs üç, Haziran dört!.. Dört ayda tek başarı gösterebilir misiniz?

İş sahaları açılamadı: Sokaklar işsiz, hayır, aşsız dolu!..

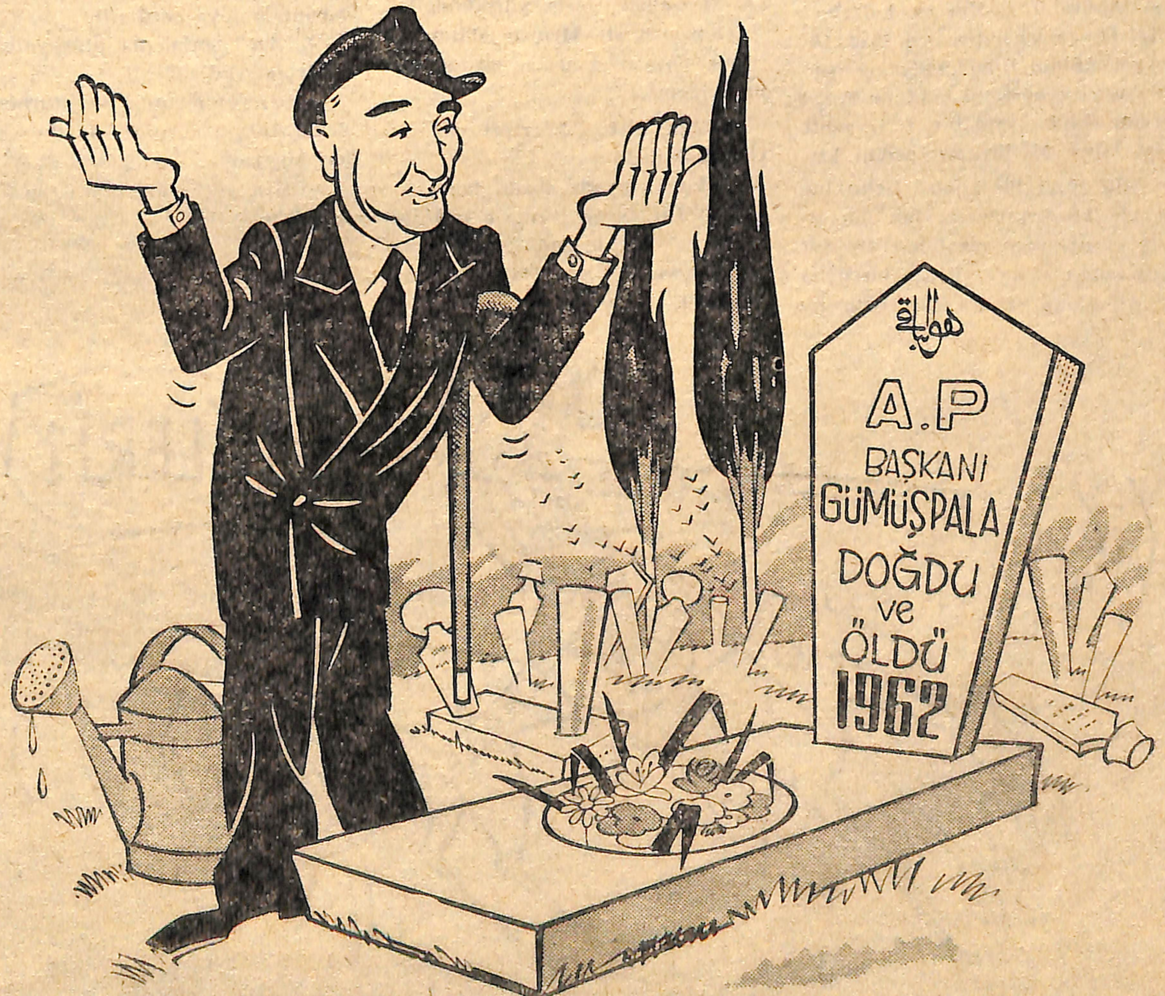
Dostlarımız, yardım için kasalarını açmış, güvenilir bir elin uzatılmasını bekliyor!..

Ve af.. Ve en az dörtyüz tutukluyu hayata, hürriyete kavuşturacak af, en az dörtyüz ananın, dörtyüz babanın, dörtyüz çocuğun, dörtyüz kardeşin, dörtyüz dostun yüzünü güldürecek af bir daha geriye gitti... Günü, haftası, ay'ı değil, korkarım yılı da belirsiz bir geriye!

En büyük Kayseri düşmanları kimlerdir, biliyor musunuz?.. Bu bilgisiz, bu görgüsüz, bu dengesiz Kayseri dostları!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Cumhurbaşkanı Gümüşpala'ya: «Siyasî hayatınız çok kısa sürdü» dedi. (Gazeteler)

Gürsel — Allah taksiratını affetsin!

Hürriyet Zürriyet

HÜSEYİN KORKMAZGİL

BİR gün Yazı İşleri Müdürümüz:

— Şemsi bey, dedi, önemli bir röportaj var, bunu sen yapacaksın.

Bir süre baktı gözlerime. Ne yalan söyliyeyim, röportaj deyince sevindim. Ya, falan bakandan şu mesele hakkında bilgi al deseydi? Herkes gider çayını kahvesini içer bakanların, ben gider tokatlarını yerim adamcağızların. Bu yüzden, yeni bir görev verileceği zaman sindirim sistemim bozulur. Şu gazetecilik hayatımda bir türlü anlaşamadım hükûmet adamlarıyla. Beni karşılarında gördüler mi, kafalarını çalıştıracakları yerde ellerini ayaklarını çalıştırıyorlar. Sonuç, tabiî hiç de iyiliğime olmuyor. Olmuyor ama, benim sindirim sistemim bozuldukça bizim gazetenin tirajı durmadan artıyor. Onun için de hep beni yolluyorlar hükûmet adamlarıyla görüşmeğe.

— Evet, sizi dinliyorum, dedi.

Müdür, kimbilir kimden yürüttüğü Salem paketini uzattı:

— Korkma, dedi, papara yok bu sefer. Profesör Zeynel Abidin Büyükhallacımansuroğlu'yla konuşacaksın. Konu, «Memlekette hürriyet var mı, yok mu?» Yarına yetişecek. Anlaşıldı mı?

— Anlaşıldı, dedim ve kalktım.

Telefon rehberinden Ord. Prof. Dr. Zeynel Abidin Büyükhallacımansuroğlu'nun ev adresini buldum. Fakat birden aklıma yeni bir fikir geldi. Yazı İşleri Müdürü'ne dedim ki:

— Bu güzel bir konu... Gelin bunu bir kişiden sormıyalım da, çeşitli kimselerden soralım. Yâni bir çeşit anket olsun. Bence bu daha iyi. Aldığımız sonuca göre usturuplu bir yazı yazarız. Gerekirse, Zeynel Abidin beyden de ayrıca rica ederiz.

Müdür buluşumu beğendi.

— Yaşa be, dedi. Makina çalışıyor sende. Öyleyse vakit geçirme, kimlerden soracağını düşün ve hemen çık.

Ah sersem kafa! Neyine gerek senin anket? İşin yoksa taban tep artık... İşte, işgüzarlık dediğin budur!.. Herifin aklına iş düşürdük. «Memlekette hürriyet var mı, yok mu?»... Ya var diyecekler, ya yok... Ya da, bilmem deyip çıkacaklar. İş mi bu? Hem, sana ne varlığından yokluğundan?..

Cebime bir tomar kâğıt sokup çıktım gazeteden. Kimden başlasam diye düşünerek yürürken, bir hamalın semerine çarptım. Hamal, çürük dişlerini göstererek güldü:

— Öteden dolaş be abi... Tozumuz bulaşacak...

Şıp diye damladı kafama.

— Bana baksana, dedim. Bu memlekette hürriyet var mı, yok mu?

Hiç bozmadı:

— Hele dön şu köşeyi, orda bulursun. Veledin biri Hürriyet, Hürriyet deyi bağırıp durur. Vatan da var. Cumhuriyet de var, Hürriyet de var...

— Eyvallah, deyip yürüdüm.

İyi başlamıştı. Hemen aldım notumu. Oradan geneleve gittim. Kapıdaki polise:

— Memlekette hürriyet var mı, yok mu? dedim.

Kuşkulu gözlerle süzdü beni:

— Bizim cevap vermeye selâhiyetimiz yok beyim, dedi. Sen git onu bizim komisere sor. Baksana kapıda çetele tutuyoruz!

Öteden bir bekçi söze karıştı:

— Bey kardaşım, hürriyet var disek n'oolacak, yok disek n'oolacak? Senin gücün yetiyo mu beni bekçibaşı yapmaya? Sen ona bak... Adım Halil, Halil Yorulmaz. Böylece yaz gazatana. Haa, şunu da ilâve et. De ki, kerhana bekçisi Halil Yorulmaz gayrı bu işten yorulmuş!

Çakır Melâhat'in evine girdim. Salonda üç kız vardı. Biri şortla oturuyordu ,biri pantalon giymişti, biri de kısa bir etek. Şortluya sordum:

— Niye şortla oturuyorsun?

— Bacak değiştirdi:

— Amaaan... Çıkacak mısın benimle, sen onu söyle?

— Dur, dedim, önce birşey soracağım sana: Memlekette hürriyet var mı, yok mu?

Poposunu tapışladı:

— Çooook!..

Pantalonluya sordum:

— Niye pantalonla oturuyorsun?

Kirpiklerini indirdi:

— Ben utanırım öyle oturmaya, dedi. Annem görecek olsa kıyametleri koparır...

— Sen söyle bakalım, dedim, memlekette hürriyet var mı, yok mu?

— Bekle, dedi, gidip geleyim de cevabını veririm.

Sarı benizli bir erkeğin önüne düşüp çıktı merdivenleri.

Kısa eteklisi strip-tiz numaraları yapıp duruyordu.

— Hadım mısın nesin sen? diye çıkıştı bana. Hürriyet zürriyet diye saçmalama da, gel çıkalım. Hadi, kalk!

Genelevden çıktım. Anafartalar'da önüme dikilen ilk büyük mağazaya girdim. Bir halı mağazası... Kasanın başında oturan kırçıl adama:

— Ben gazeteciyim, dedim. Sizce memlekette hürriyet var mı, yok mu?

Adam yüzünü ekşitti:

— Gazeteci olun, pulis olun, ne olursanız olun, dedi. Bu memlekette hürriyet yoktur azizim. Şu müessesenin kasasına günde onbin lira girmezse, bu memlekette hürriyet yok demektir. Her akşam bir kaç bin lirayla kasa kapatıyoruz. Bu mu hürriyet?

Çıktım mağazadan. Kapıdaki dilenciye:

— Bu memlekette hürriyet var mı, yok mu? dedim.

Kopuk bacağını burnuma doğru kaldırdı :

— Efendi, Allah rızası için, dedi. Allah çoluğuna çocuğuna bağışlasın.

Kafam şöyle bir döndü.

— Ulan, ben senden hürriyet soruyorum, dedim. Bu memlekette hürriyet var mı, yok mu?

— Sen bilirsin efendi, dedi. Sen var dersen var, yok dersen yok. Bir sadaka!..

Pergelleri açtım. Bizim bir eski milletvekili vardı, hemen o ara sokakta. Milletvekili olmadığına bir türlü inanamıyordu. Bir de ona sorayım dedim. Odasına girdim ki, eski Meclis Albümünde kendi resmine bakıyor.

— Ağbi, dedim, bu memlekette hürriyet var mı, yok mu?

Meğer nasırına basmışım.

— Siz adam olmazsınız, diye bağırdı. Bu memlekette hürriyet bizim zamanımızda vardı. Vatandaş kimi seçeceğini biliyordu. Mebusa hürmet vardı, itibar vardı. Şimdikilerde adımızı anan yok. Böylesi memlekette hürriyet mi olur? Git başımdan, git!

Zaten fırsat kolluyordum kaçmak için, hemen sıvıştım. Yandaki pastanede A.P. li bir Bakan ilişti gözüme. Tam sırası deyip sokuldum yanına.

— Merhaba beyefendi, dedim, ne var ne yok?

Baktım, kaşlarını indirdi. Hemen yapıştırdım:

— Rahatsız edecek değilim, dedim. Minik bir mesele... Bu memlekette hürriyet var mı, yok mu?

Tarafsız olduğumu bildiği için yüzü şenlendi:

— Bu memlekette hürriyet yoktur, dedi. Bir Başbakan ki, kendi dediği olmadı diye basar istifayı, o memlekette hürriyet olamaz ve de yoktur... Nedir istediğimiz bizim?... Diyoruz ki şu Kayseri'dekileri bırakalım. Yarımız içerde, yarımız dışarda olmasın. Paşa hemen küsüyor, öyleyse ben istifa ederim

«At binenin, kılıç kuşananın!»

Gazetelerden : Atom çalışmalarına başladık!

diyor. Kovalisyonda hürriyet olmazsa, memlekette hürriyet olur mu? Hadi hadi, beni fazla konuşturma!.. Bak, eğer adımı yazarsan, vallahi Meclis koridorunda ıslatırım seni!

Gülerek kalktım. Caddede, bellerini atkestanesine dayamış birkaç vatandaş vardı. Selâmı çaktım, toparlandılar.

— Nerelisiniz? dedim.

— Suvazlıyız, dediler.

— Ne duruyorsunuz burada?

İçlerinden biri önünü ilikledi:

— İş arıyok, dedi. İş bulamadık. Parasız kaldık. Arkadaş para bulmağa getti, onu bekliyok.

— Bu memlekette hürriyet var mı, yok mu? dedim.

— Vallaha beğefendi, var deyollar emme, nirde olduğunu bilemiyok. Hemi de biz köylüyük, hürriyeti görsek tanımak bile...

Bir başkası aldı sözü:

— Selbes selbes iş arıyok beğefendi, helbette ki hörriyet var. Emme, bize heç ıraslamadı. Mencilisin önüne gader gettik, gene de göremedik.

Adamlar, seyyar makam bulmuş gibi, enine boyuna konuşmak istiyorlardı, fakat vaktim yoktu, izin isteyip ayrıldım.

Kızılay'da, koltuğu kitaplı bir kızı durdurdum:

— Affedersiniz bayan, dedim, galiba fakültelisiniz. Gazetem için bir anket yapıyorum. Bu memlekette hürriyet var mı, yok mu?

Sarkıntılığa alışmış kızcağız birden bozuldu:

— Ben sizin bildiğiniz kızlardan değilim, dedi. Ne maksatla sorduğunuzu biliyorum. Memlekette hürriyet yoktur, ben gelemem sizinle., Ayrılın rica ederim, görecekler şimdi...

Aldım voltamı. Kime gideyim diye düşünerek yürürken, biri dokundu koluma. Baktım, bizim tiyatro eleştirmecisi bir arkadaş.

— İyi rastladım, dedim. Söyle bakalım, bu memlekette hürriyet var mı, yok mu?

Yumruklarını böğürlerine dayadı, okkalı bir küfür salladı:

— Ulan hırt, dedi, ben de, paran var mı diye soracaksın sanmıştım. Paran var mı, paran? Borç verebilir misin?

— Yok, dedim.

— Yok ol, dedi. Ulan parasız adama hürriyet sorulur mu, hıyar?

— Nişan işi ne oldu? dedim.

— Suya yattı, dedi. Babası vermiyor.

Birden aklıma gelmiş gibi:

— Hürriyet ha? diye güldü. İnsan sevdiğini alamazsa, o memlekette hürriyet olur mu be?

Son olarak Ord. Prof. Dr. Zeynel Abidin Büyükhallacımansuroğlu'na uğradım.

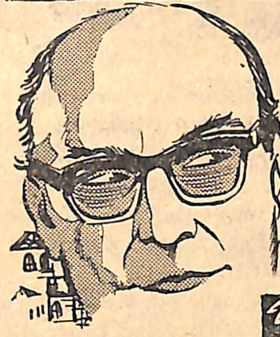
— Evlât, dedi, sen ihtilâm lâfını bilir misin? Bilirsen sus, bilmezsen sözlüğe bak. Bu millet arasıra ihtilâm olur. Hürriyet mi dedin? Hımmm... Gündüz lâfını eder, gece düşünde görür. Sabun bulabilirse yıkanır, çamaşır bulabilirse değişir. Nasıl, gazeteniz maaşlarınızı veriyor mu aksatmadan?.. Hadi güle güle...

Gazeteye gidince türkçe sözlüğü açtım. «İhtilâl» in hemen altında «ihtilâm» yazıyordu. Anlamı şuymuş: «Düş azması, şeytan atlaması»!..

Hüseyin Korkmazgil

Göz ucu ile

PARİS

Yusuf Ziya Ortaç

Bir başka Paris!

PARİS bir tane değildir. Müzeler Paris'i var, bahçeler, ormanlar Paris'i var, kahveler, gazinolar Paris'i var, tiyatrolar, operalar Paris'i var, gece kulüpleri, eğlence yerleri Paris'i var... Bir de üniversiteliler, artistler Paris'i var.

Dün, akşama doğru bu sonuncusunda dolaştım: Yanımda, kırk yıllık dostum Cafer Dikmen'in kızı ile...

Cafer Dikmen'in kızı Tiraje on yıllık Paris'lidir. Orada okudu: Arkeolog'dur. Orada resime çalıştı: Şimdi sergiler açıyor ve tablolarının geliriyle yaşıyor. Mont Parnasse'a gittik. Boulvard Saint Michel'de gezindik. Yahya Kemal'in Cartier Latin'inde dolaştık. Danton'un konuşan heykeli önünde sustuk.. Ve Boulvard Saint Germain'de bir kahvenin kaldırım üstü masalarından birinde oturduk...

Burada, kalantor tüccar, gözlüklü kalem efendisi, pahalı ipekler giymiş salon kadını yok. Hepsi genç: Altın saçlı genç, kumral sakallı genç, siyah, uzun favorili genç... Her gencin yanında mutlaka kendi yaşında bir kız var: Ucuz giyinmiş, ucuz süslenmiş bir kız. Ama neşesi, ama tazeliği, ama sesindeki, bakışındaki, gülüşündeki mutluluk bütün elmaslardan daha ışıltılı.. Bütün kokulardan daha ılık, daha baygın, daha büyülü...

Öpüşüyorlar: İki güvercin ancak böyle gaga gagaya gelir.. Konuşuyorlar: İki kuş ancak böyle ötüşür...

Bizim mekteplerin öğle ve akşam tatillerindeki o insanı kenara çekilmeye zorlayan kaba boşalış yok. O cıvık, o sulu konuşmalar, itişmeler yok... Öpüşecek kadar hür, kimseyi rahatsız etmiyecek kadar efendi.

Ne kadar çok Çinli var Paris'te. Dikkat ettim: Çinliler, konuşurken de gülüyorlar, dinlerken de... Dinleyen üstelik başını da sallıyor!

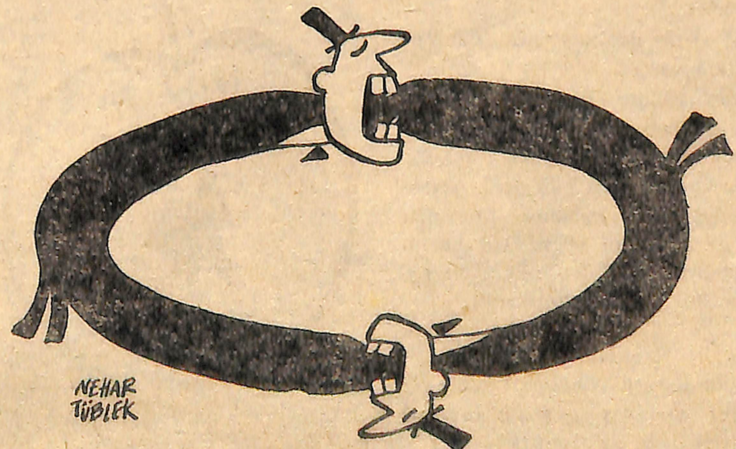
Çinli dedim... Ama, kadını yok bunların. Hepsi erkek ve erkek çirkini... Yanındaki Fransız kızına bakıyorum: Bahtiyar!.. Acaba güzelden bıktığı için mi?

Yoldan geçenleri saydım: Bir dakikada altmış yedi kişi... Yarım saat oturduk.. Otuzla çarparsak ne eder?.. İkibin on kişi, değil mi?

İşte bu ikibin on insan içinde çocuk gördüm, genç gördüm, ihtiyar gördüm.. Kadın gördüm, erkek gördüm, işçi gördüm, öğrenci gördüm... Ama bir tane tesbihli görmedim!.. Bir tane açık gömleğinden göğüs kılları fışkırmış adam görmedim.. Bir tane patlak pabuç, iğri topuk, yamalı pantalon, yağlı ense, traşlı surat görmedim...

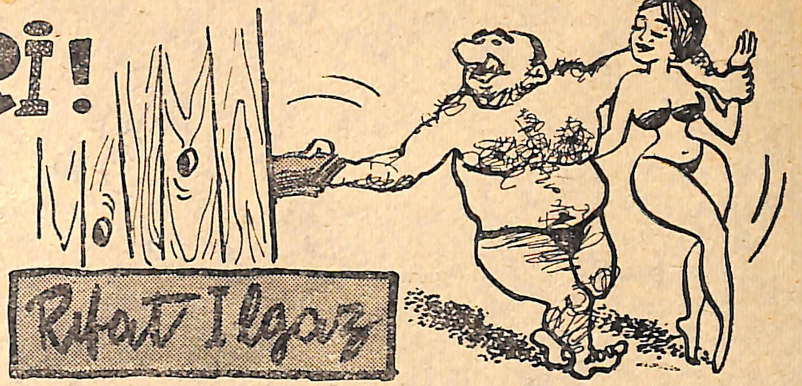
Haaa, bir şey daha görmedim: Kolları kangal kangal altın bilezikli, kulakları salkım salkım sırça küpeli karnaval süslüsü!..

Bir Danimarkalı âlim «İnsan eti çok lezzetlidir!» dedi.

YAZISIZ

VER ŞU EMANETLERİ!

BİZİM patrona rastladım, Sirkeci garında. Elinde ufak bir plâj çantası vardı. Görmemezlikten geldim, karıştım kalabalığa. Onun uğursuz sesi yetişti peşimden:

«Haşim! Hişşşt!.. Bağale!»

Lâmı cimi yoktu, enselenmiştim. Sesin ne yandan geldiğini kestirememişim gibi, salak salak nakınıyordum:

«Ben... Ben!.. ünledim, dedi!.. «Yabancı deel!»

Yeni görüyormuşum gibi, sokuldum yanına:

«Siz misiniz? Bir emriniz mi vardı!»

«Yooo!.. dedi, ne emrim olacak ki... Flüryeye gidiyorum da...»

Lâf olsun diye:

«İsabet! dedim, tam gününü seçmişsiniz. Hava da çok güzel!»

İçimden de tamamladım:

«Ulan Haşim! tam Boğaz havası.. Sevimi atarsın arabaya... Böyle fırsat kolay kolay ele geçmez!»

«He ya!.. .dedi, tam zamanı... Baktım hava ısıcak mı, ısıcak... Şööööle bi uzanayım didim, Flüryeye... Aldım donumu, havlumu?...»

«İyi etmişsiniz!»

Beresini ensesine doğru çekmişti. Terler birikmişti alnında boncuk boncuk... Bir şey hatırlamış gibi, yeleğinin cebine üç parmağını soktu. Karıştıra karıştıra ufaklıkları çıkarmağa başladı:

«Aç avucunu!»

Teker teker sayıyordu:

«On, onbeş, yirmi, yirmi beş, elli...»

Bu iş bitince:

«Yörü!» didi, «Al, iki bilât! Üçüncü ossun!»

«Biletin biri kimin için?» diye sordum.

«Kimin için olacak?.. Senin için!»

«Ben... Ben... şeye gidecektim bu gün... İzmir ambarına.»

«Gidersin sonra, bir deniz havası al da bugün... Tohtur didi ki, gum banyosu yapacaaan... Gün aşırı gum banyosu...»

«Çok iyi gelir romatizmaya, kum banyosu, deniz banyosu... Göz banyosu!..»

Gittik, yamyassı oldu, yumuluverdi gözleri:

«İyi bi şey de bulursak... Canımız da sıkılmaz...»

Tiren tıkılım tıkılmdı. Bakıyorum, patron geniş yerlerden hiç hoşlanmıyordu. Yanyana sokuluyordu kadınlı kızlı kümeler... Hababamcılardan cüzdanını korumak için de bir elini göğsünden hiç ayırmıyordu. Bir ara önündeki kadından bir yaygara koptu:

«Öf be! Çekil burnumun dibinden!»

Bizim patron dönüverdi arkasını:

«İğne atsan yere düşmüyor, ne galebelik... ne galebelik!»

«Öyle oluyor bu Florya tirenleri!.. Denizi, kumu iyi ama bu tirenler adamı canından bıktırıyor!»

Bizim pişkin patron:

«Ne yapalım!» dedi, «Katlanacaz gayri! Romatizma sancısı çekmek daha mı iyi?..»

«Bizim peder de neler çekmemişti bu romatizmadan. Her Allahın günü kum banyosu... O da çok düşkündü sizin gibi...»

«Neye, dedi, plâja mı?»

«İşini gücünü bırakır, o plâj senin... bu plâj benim dolaşırdı. Bu yüzden elinde avucunda bir şey kalmadı, sattı savdı. Çok berbat şeydir bu romatizma... Sonbahara doğru da Bursa kaplıcaları başlardı.»

«E... sonra?..»

«Sonrası... Annemin evlenme cüzdaniyle komşunun karısını götürmüştü kaplıcaya... Mahallede duyulunca...» »

Birden burnumun dibinden bir çanta kalktı havaya... Tam bizim patronun kafasına inecekti ki, yapıştım bileğine:

«Pardon bayan!» dedim, «bizim patron romatizmalıdır, yaslanmadan yapamaz...» »

Patronun romatizmasından çok, patronluğu dikkati çekmişti:

«Ne, dedi bayan, bu adam mı patron?»

«Beğenmediniz mi?»

«Sevsinler böyle patronu... Beğenmez olur muyum. Peki ne patronu imiş bu?»

«Patron...» dedim, «bayağı patron işte...»

«Bayağılığına bir diyeceğim yok..»

«Yani, dedim, ufak tefek patron değil... Koskoca Güzel Bartın anbarının sahibi!..»

Ufak tefek patron olmadığı da meydanda. Kolay kolay sığamıyor vagona!»

Florya'ya gelmiştik. Bizim patron koku almış gibi düştü bir kızın arkasına. Plâj kapısının önünde birden durakladı.

«Güccuk hanım!» didi «eylen biraz!»

Sonra bana döndü:

«Haşim efendi oğlum!»

«Buyur patron!»

«Ben giriyorum içeri!»

«Evet...»

«Sen dışarda bekle beni!»

«Ben mi, dedim, dönüp gitsem nasıl olur!»

«Yooo, katiyen olmaz.. Nasıl olur... Buraya kadar gelmişken... Bu kadar da masarif ittik!»

«Denize girmedikten sonra...»

«Bir yere gidemezsin! Bak hele!.. Gel şuraya!..»

Bir ağacın altına çekti beni. Yeleğinin cebinden bir saat çıkardı:

«Emanetleri sana teslim idecem.. Hele al şu saatı.. Lonjindir ha!... Şu takımı da al... Isfahan işi...»

İç cebine el attı. Dolup taşan bir cüzdan çıkardı. Tutuşturdu elime:

«Tam iki bin ikiyüz elli lira var içinde!..» didi, aç gözünü!»

«Sayalım!»

Birden kıpkırmızı oldu:

«Sayılı!» dedi, «nesini sayacaan!»

«Belki fazlası vardır!» diyecek oldum.

«Fazlası varsa virirsin. Görmesinler, goy cebine!»

Bir iki adım attıktan sonra, döndü geldi:

«Vir bi elli kâğıt!» dedi.

Çıkardım cüzdandan verdim:

«Bir yere gıpırdama!» dedi, «Bekle burda! Bir de seni aramayalım!»

Plâjın kapısında hâlâ o sarışın bayan bekliyordu, yılışarak sokuldu burnunun dibine. Bu sefer ne çanta kalktı, ne yumruk! Girdiler içeri.

Aradan yarım saat ya geçti, ya geçmedi. Bir de baktım bizim patron soluk soluğa çıkmış geliyor:

«Vir bahalım şu emanetleri» dedi.

Önce saatı verdim. İnceledikten sonra yerleştirdi yeleğinin cebine. Ağızlığı tutuşturdum eline. Sonra cüzdanımı teslim etti. Evirdi, çevirdi:

«Tamam mı?» dedi.

«Tamam!»

«Hele bi sayalım!»

Ağacın dibine oturdu. Çıkardı cüzdanındaki paraları. Benim tepem atmıştı. Önce yüzlükleri ayırdı, sonra ellilikleri, geri kalan onluklardan başladı saymağa:

«On!.. Yirmi!.. Otuz!.. Kırk!.. Elli!.. Yüz!.. Yüzelli... İkiyüz... İkiyüz elli... Üçyüz... Dörtyüz...»

Her sayı bir küfür gibi oturuyordu ciğerime

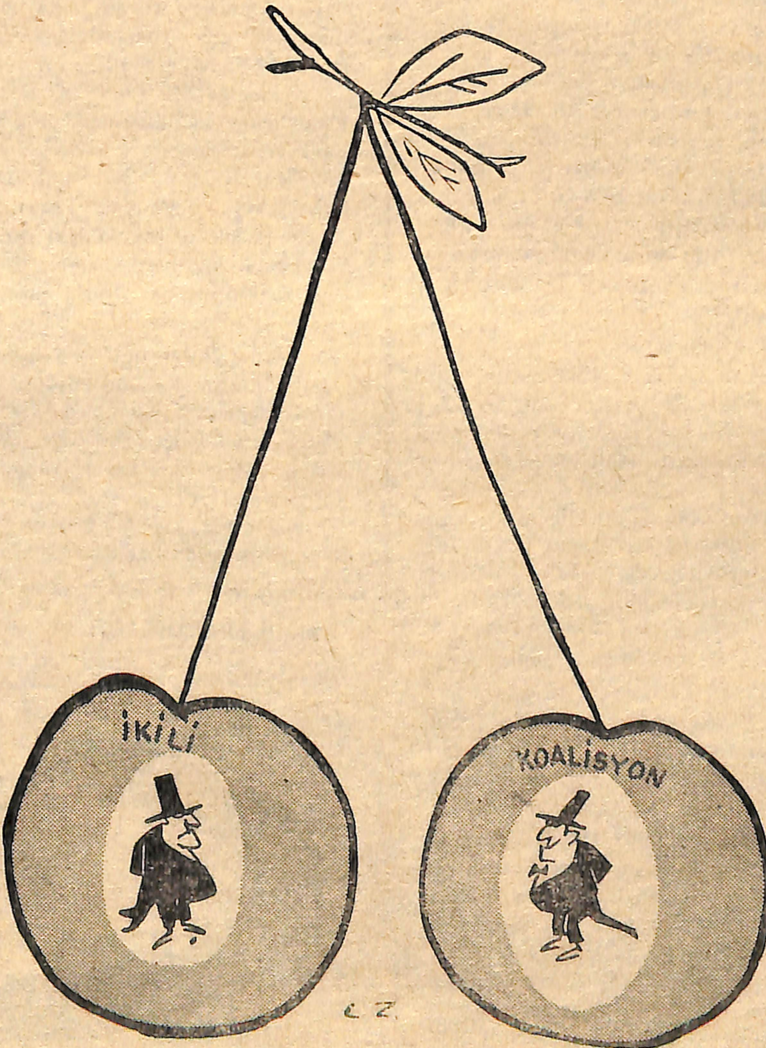
«Tam bin ikiyüz lira!» dedi.

Gözlerimin içine bakarak:

«Elli lira da aldım, ider bin ikiyüz elli!.. Tamam!»

Sonra tepeden tırnağa süzdü beni:

«Eferim be!» dedi, «Eferim! Helâl süt emmişsin doğrusu... Eşkolsun!»

Kurtlu kiraz!

Bağımsız

Bölükbaşı bir istifa daha çaktı: Bu sefer başkanlıktan da değil, doğrudan doğruya C.K.M.P den!

Gazetelere demeç üstüne demeç veriyor:

— Artık bağımsız kalacağım!

Hakkı var üstadın: Onu bağlamaya imkân yok!

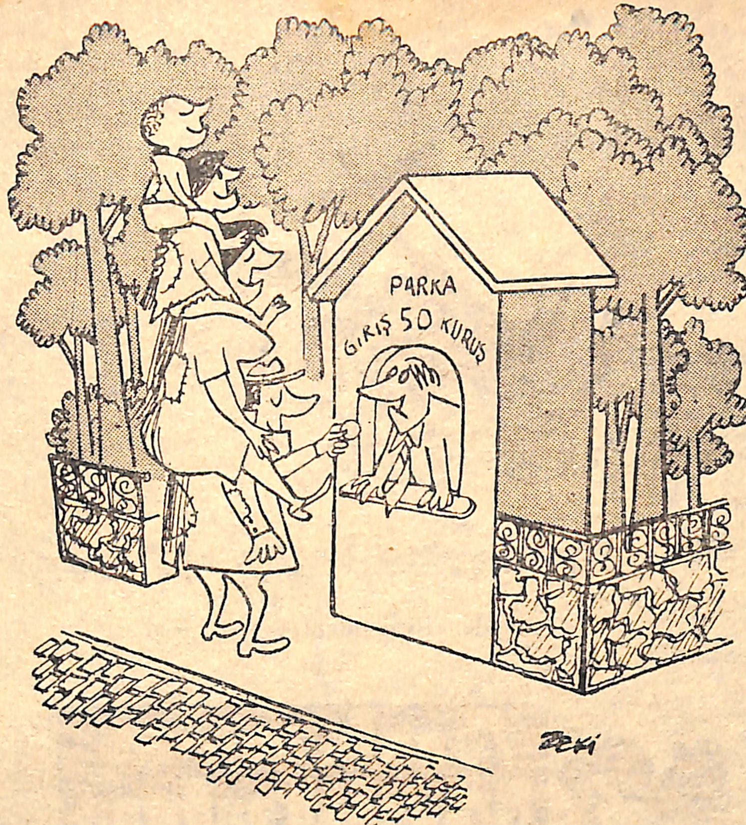
※

Kazıklar!

Haydarpaşa mendireğine cıvalı lâmbalar dikilmişti... Hediyesi: Beşyüz bin lira!

Geçen hafta, bir de haber aldık ki, bu lâmbalar sökülmüş.. Neden mi?.. Milletlerarası deniz trafiğine uygun değilmiş de ondan!

Şimdi, lâmbalar gitmiş, sadece direkleri kalmış... Yani kazıklar!

— Kes bir bilet!

Mübadele!

Bakırköylü akıl hastaları, bu yıl da Taksimdeki Fransız konsolosluğu salonunda resim sergilerini açtılar.

Gazetelerin bir ağızdan verdikleri karar şu: Delilerin resimleri, akıllıların resimlerinden daha güzel

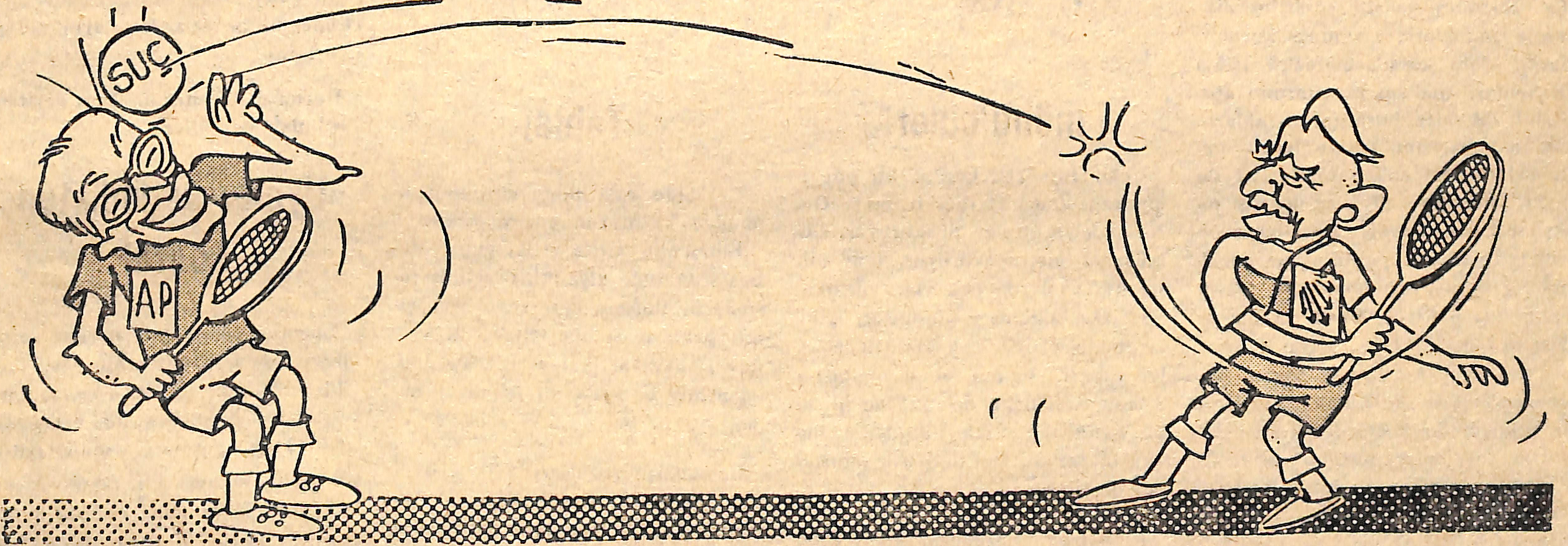
Öyleyse yapılacak bir iş: Bakırköyündeki deli ressamları serbest bırakıp, serbest dolaşan akıllı ressamları bir müddet Bakırköyüne kapamak!

※

Bir şarkı

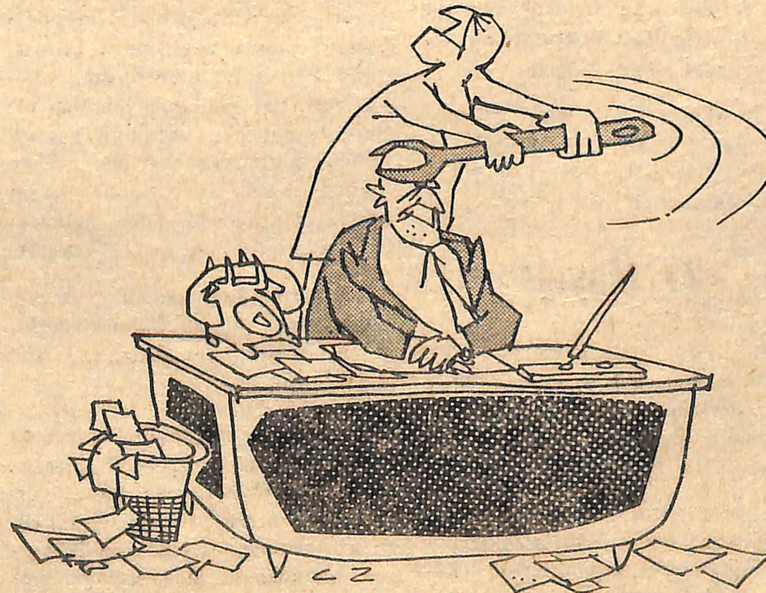
Galiba Ankara'da.. galiba Göl gazinosunda... Galiba bir kadın ses sanatkârı... Galiba sabık bir parti başkanına.. Galiba şu şarkıyı söylemiş:

Hicran dağladı beniii,
Gören ağladı beniii!
Deyme zincir kâr etmez,
Gönül bağladı beniii!

YAZISIZ!

Bazı dairelerimiz laçka durumda... (Gazeteler)

YAZISIZ

Amerikan yardımı!

Amerikalılar, Esentepede, bir ana oğula iki odalı bir gecekondu kurmuşlar. Ama gaz tenekesinden, portakal sandığından değil, pırıl pırıl çinkodan, gıcır gıcır tahtadan... Hani, güngörmez bodurum palaslarda çürüyen memur mağaralarından kat kat güzel!

Eh, para yardımı, silâh yardımı, et yardımı, süt yardımı, buğday yardımı derken Amerika'dan gecekondu yardımı da başladı!

Bu gidişle sahiden bize yapacak iş kalmıyacak demek!

İnsanın zengin amcası olmak ne iyi şey...

Roman!

Y.T.P. Başkanı Ekrem Alican C.H.P. ile A.P. yi neye benzetmiş, biliyor musunuz?

Ne zarif, ne ince, ne bulunmaz teşbih değil mi?.. Biz üstadı maliyeci bilirdik, meğer edebiyatçı imiş de!..

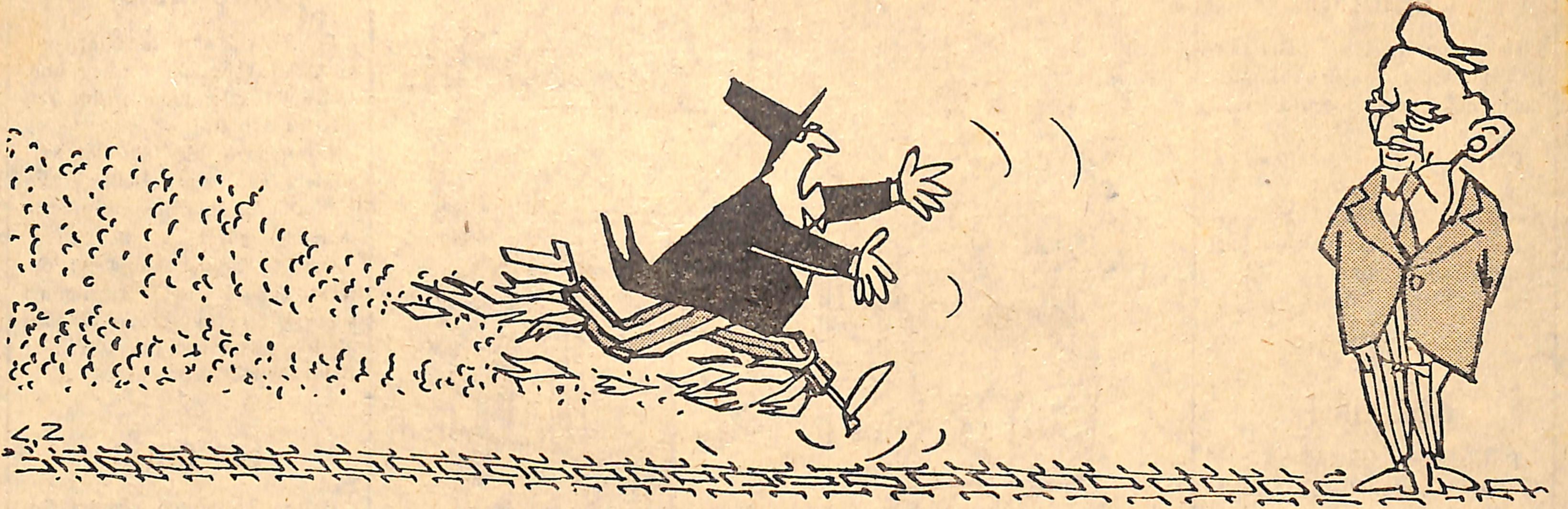
Acaba politika yapacağına roman yazsa daha mı başarılı olur dersiniz?

※

Aman çabuk!

Millî sanayiimizin muhtaç olduğu kalifiye işçileri yetiştirmek için bir çare aranıyormuş...

Aman çabuk bulsunlar şu çareyi: yetiştirip yetiştirip Almanya'ya ihraç edelim!

Paçalar tutuşunca!...

İstifadan sonra...

Dairelerde, her Allahın günü, Bakanların huyunu suyunu, gelişlerini, gidişlerini, çantalarını, kapılarını, bacalarını kollıyan müdürlerin çoğu, toz oldular ortalardan. Odalarında kilit üstüne kilit oturuyorlar. Bakanın gelişini, gidişini dikkatle kolluyorlar: Onunla koridorlarda dahi karşılaşmamak için... Bakanlar, makam masalarının gözlerini dikkatle boşaltıp, evraklarını, makbuzlarını, mektuplarını topluyorlar. Özel kalem müdürleri de aynı faaliyette. Uf, her ayrılış ne kadar hazin oluyor.. Dâvetlerde birinci plândaki politikacılar görülmüyor. İkinci plândakiler de. Dâvet meraklısı politikacılar hâzır, bir de Kasım Gülek... Gene hayat durdu: Kabinenin kurulması bekleniyor. Herkes tekrar İnönü'nün kuracağı nı umuyor kabineyi. Katiyetle istemiyor diyenlere şu cevap veriliyor: «Efendim, yukardan baskı fazla...» Bu yukarısı kim bilsem?.. Gök hâkimleri mi?..

Toprak Reformu:

Milâttan tam 5 asır evvel Atina'da yapılmıştı bir reform... Ve tıpkı bugünkü gibi küstürmüştü evvel zaman ağalarını... Her Atinalı, yazar, çizerdi o tarihsiz tarihlerde... Bir Atinalı toprak ağası da (Yunanca da toprak ağasına ne denirdi acaba? Ah-u vâh-ını döküyordu şu satırlarda:

«Bahar geldi heyhat, benim
topraklarımı»
Yabancı eller sürüyor»...

Eh şükür, 2500 yıl arayla biz de böyle yazılar bekliyoruz!.. Duyuyor musunuz Cavid Oral ağa?..

İlk netice

İnönü kabinesinin Ulaştırma Bakanı, vazifesine başladığı gün, İstanbul treninde vagon restoran kaldırılmıştı.

İnönü'nün kabinesinin düştüğü gün, İstanbul trenine vagon restoran iade edildi!..

Ankara Mektubu

İnönü'cüler!

Çoğu İnönü'cü kesildi bir göz açıp kapamada. Herkes ittifakla Gümüşpala'ya ateşler püskürüyor. Gümüşpala ne püskürüyor, onu bilmem! Ortalarda pek yok, gözlüklü gözlüklü, gülümser gülümser, iyimser iyimser! En çok işidilen cümle: «Tabiî, bunun sonu buydu!..» Yoook, son daha da fecî olabilirdi bir istifadan!.. Gene Rüfailer imdadımıza yetişti. O Rufailerle tanışıklığı ilerletmeli!

Af listesini imzalayanlardan çoğu eşi görülmemiş bir gayrette: Çırpınıyorlar, listenin altındaki imzaların «kazımak» için... Kazıyamıyan, listeyi eline geçirip, imzasının üstüne, onu boğacak kadar bol mürekkep dökmeğe bakıyor. Vallahi billâhi söylediğim doğru, bunu yapanlar var!.. Var!.. Vaaar!

İnönü'nün prestiji gene yükselmeğe başladı. «Ondan başka bir isim söyleyin hele... Ne uzü billâh kâfir olursunuz!

27 Mayıs:

Yahu, yirmi yedi Mayıs yirmi yedi Mayısken, yani, yapanlar hükûmet ederken, o kadar gürültü ve gümbürtü olmamıştı da, gene biz «olmaz» ları basmıştık!..

Bu sene yirmi yedi Mayıs, sabah karanlıklarından öğle sıcaklarına kadar ,damların kiremitlerini ürkütten, sürtünürcesine uçuşan jet filolarıyla kutlandı... Kiremitlere kim ne anlatmak istiyor ki?.. Kiremitler neyi anlamıyor ki kuzum?..

Tabla!

Geç oldu ama tablo gözümün önünde.. Yazmadan edemiyeceğim:

İnönü'nün istifa ettiği gün... Mebuslarda veda ziyafetine gelmiş insanların durgunluğu var... Aybaşının yaklaşması bile iyimserlik vermiyor havaya... (Maaşlar... Pardon, ödenekler üç ayda bir ödeniyor nedense!)

Bakanların suratları asık. Asık değil de ciddî. Ciddî değil de kararlı... Kararlı insanların yüzü sarı oluyor nedense!

Salonda, vekillerden Muhittin Güven, mektep talebesi ciddiyetindeydi, vekiller koltuğunda... Kâmuran Evliyaoğlu, yerinde duramıyordu. Salona, en arka sıralara, arkadaşlarının yanına konuşmaya geliyor, sonra koltuğuna dönüyordu... Cavit Oral, tan ağarırken dönülen bir Süreyya pavyonu gecesinin gevşekliğinde, gözlerinin akı her zamankinden devrik (her zaman devrik amma) oturuyordu, galiba aklı toprak reformuyla meşguldü ağanın!

Koridorlar doluydu. Ziller devamlı çalıyordu... Büyük Millet Meclisinde en devamlı şey nedir, bilir misiniz?.. Ziller!..

Bölükbaşı, kocaman ve hayran bir yâran grubun ortasında, huzurların huzurunda puyan konuşuyordu... Hani o gün: Huzur nerde? diye arasaydınız, Osman Bölükbaşı'nın kaşında, gözünde, sesinde, kravatında bulurdunuz...

O sırada, salonda oylamalar, turlamalar peşpeşe sıralanıyor, sepetlere kâğıt atılıyor, milletvekilleri sıralanıyorlar, ihtiram kıtasının önünden geçer gibi sepetlerin önünden geçiyorlar, sepetler doluyor, boşalıyor, boşalıyor doluyor, memleketin kaderi tâyin ediliyordu...

O gün nedense milletvekillerinin çoğu, «Vay benim dertli başım» dercesine, öz be öz kafataslarını sıvazlıyorlardı...

Durun daha, durun.. Tam dertlenmediniz beg abiler!..

Üyeler seçildikten sonra!

Anayasa Komisyonu üyeleri seçildikten sonra Mecliste bir dâvet verildi. Dâvette gözüme çarpanlar: İnönü'yle Gürsel yanyana oturuyorlardı. Paşa, paşanın solundaydı. Gürsel'in sağında bir takım adamlar vardı. Daha fazla onlarla konuşuyordu Devlet Başkanı. İnönü sükût ediyordu... Ara sıra paşalar birbirlerine limonata, pasta ikram ediyorlardı yâr-ü ağyara karşı amma, gönüllerine gömülmüşlerdi ikisi de... Piramitli pastalara, fazla ılık, fazla tatlı portakal sularına dudaklarını değdirir gibi yapıyorlardı... İştahsızdılar dünya nimetlerine karşı.. En çok alkışlanan misafir, Salim Başol oldu... Başka üyeler için elâlem avuçlarını o kadar patlatmadı... Dâvetten sonra Gürsel çıktı, otomobiline bindi. Yanına Nâsır Zeytinoğlu'nu aldı ve arkada da bir kar otomobil, Konya yoluna hava almağa çıktı... Araba, Eskişehir mahsulü meşhur «Devrim» değildi ama, az gitti, uz gitti, bir çuvaldız boyu düz gitti ve geri dönüverdi!.. Arabanın içinde önemli konuşmalar yapıldı herhalde... Nerden mi bildim?.. Nâsır Zeytinoğlu'nun otomobili, boş olarak kafileyi kapatıyordu da ondan!.. Önemli olmasa boş yere benzin yakacak değillerdi ya!..

Nimet ARZIK

Şeytan diyor ki

Kimse ona öğretmemişti...

Genç kız, yatak odasının kapısını sımsıkı kilitlemiş, tatlı tatlı gerinerek, ensesinde kavuşturduğu ellerile saçlarını kabartarak aynada, fildişi beyazlığındaki çıplak vücudüne bakıyordu. Yuvarlak omuzları, dik göğüsleri, ince beli ve muntazam uzun bacakları vardı. Kendinden memnun bir gururla, ayak parmakları ucunda yükselerek bakıyordu aynaya:

— Güzelim ya, diyordu, genç, yakışıklı ve zengin bir koca hakkımdır. Arabam olmalı, kürküm olmalı, mücevherlerim olmalı...

Üstelik oturduğu zaman en zarif şekilde ayak ayak üstüne atmasını, ingilizce konuşmasını ve piyano çalmasını da biliyordu. Hakkıydı elbet de zengin bir koca; hakkıydı araba, kürk, mücevherler...

Ancak bu güzel kız bir tek şeyi bilmiyordu. Zengin kocaların nasıl zengin olduğunu. Bütün ufukları, bütün dünya görüşü yarın yatağına gireceği adamın cüzdan cebi kabardı. Ama hangi değirmenden akan sularla doluyordu bu cep? Bineceği arabanın, giyeceği kürkün, takacağı mücevherlerin derinliklerinde kimlerin alın teri, kimlerin gözyaşları vardı; onunla ilgili değildi.

Zengin koca, diyordu ve noktayı koyuyordu. Daha ötesini düşünmiye beyinciği yetmiyordu.

Belki bir gün aradığına kavuşacak; ışıklı servetlerin ortasında, kıvrak danslarla billûr kadehlerden süzülen, gösterişli bir hayatı yudumlıyacaktı. Fakat bir an için olsun gönlünde bu saltanatın kaynağı hakkında kuşkulu bir istihfam kıvrılmıyacaktı; ve bütün hayatında bir defa olsun kocasına sormıyacaktı:

— Tatlım, sen bu kadar parayı nasıl kazanıyorsun, şunun yolunu bana bir anlat bakalım, diye...

Zaten kazara sorsa, kocasının cevabı tek kelimeden ibaret kalırdı: — Çalışıyorum.

Koca çalışıyordu tabii. Beş liraya aldığını yirmi beş liraya satarak. Yahut elli liraya sattığını on liraya imal ettirerek. Koca kazanıyordu, fakat onun sattığını fiilen yapanlar ne kazanıyordu? Güzel kıza piyano çalmasını, ingilizce konuşmasını, en zarif şekilde ayak ayak üstüne atmasını öğretmişlerdi. Yalnız böyle sorularla ilgilenmesini ve cevap aramasını öğretmemişlerdi. Tam tersine kocasını teşvik edecekti:

— Daha kazan, daha kazan, bir yazlık villa yaptıralım, diyecekti.

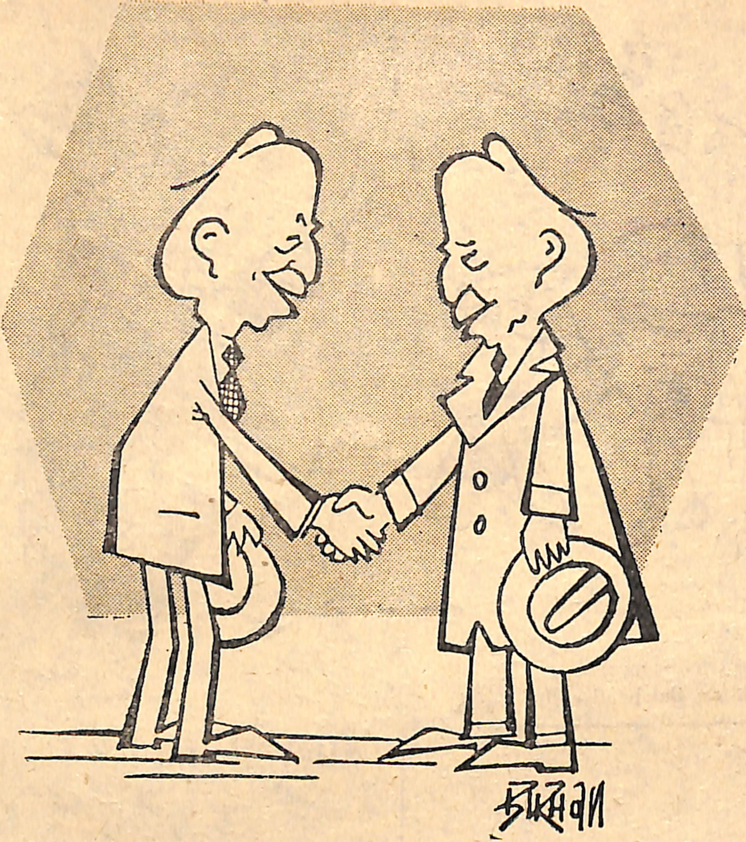
Ve koca daha kazanacak, on liraya yaptırdığını altmış liraya, yetmiş liraya satacaktı.

Güzel kızın zevkini zengin koca çıkaracaktı. Ama, sokakta pençeli pabuçlarla iki buçuk lira borç arayarak dolaşanlar ödeyecekti bu saadetin karşılığını.

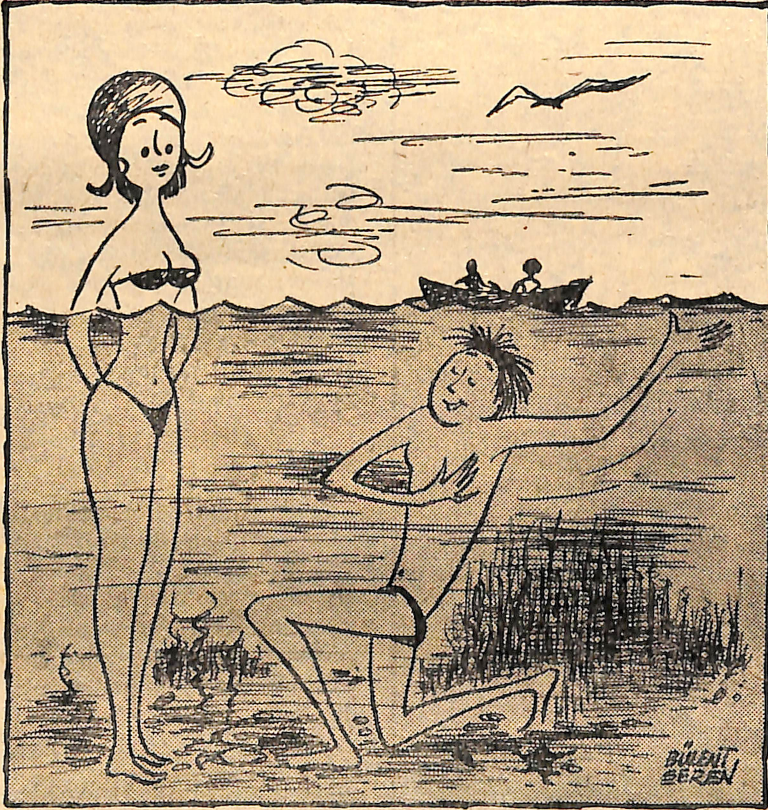
Kızın günahı yoktu. Kız bilmiyordu böyle şeyler düşünmesini. Aynasının karşısında tatlı tatlı geriniyor:

— Güzelim ya, diyordu, genç, yakışıklı ve zengin bir koca hakkımdır. Arabam olmalı, kürküm olmalı, mücevherlerim olmalı...

Şeytan ÇEKİCİ

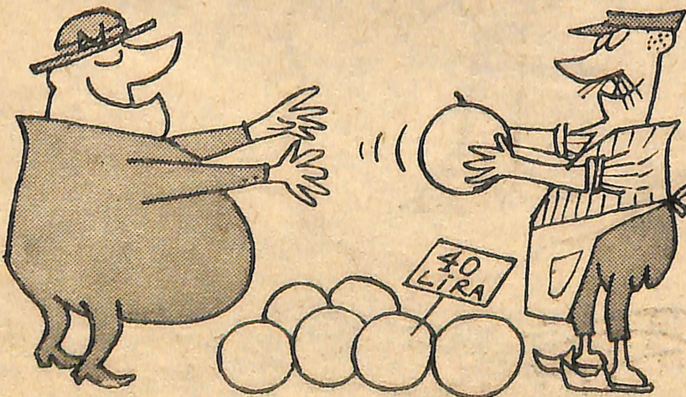

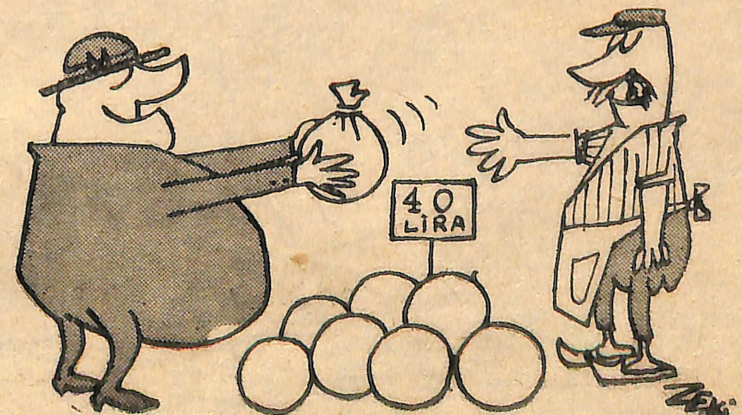
İnönü — Koalisyonu kurtaramadım ama seni kurtardım Paşam!..

«Gizli aşk»

İlk karpuz 40 liraya satıldı.. (Gazeteler)

Alış .... Veriş!

Eşek neslinin islâhı için Kıbrıs'a bir heyet gitti. (Gazeteler)

Politikacı — Sizi islâh edeceğiz.
Eşekler — Allah da sizi islâh etsin!

Türkçeniz Kuvvetli mi?

TUTANAK

Tutarak vezninde yeni terim. Zabıt yerine —çoğunlukla— karakollarda kullanılır:

— Tuttun mu Ahmet'in tutanağını?

— Tutmasına tuttum muavin bey, ama tutuğun tutarağı tuttu, tutanağı imzalamıyor.

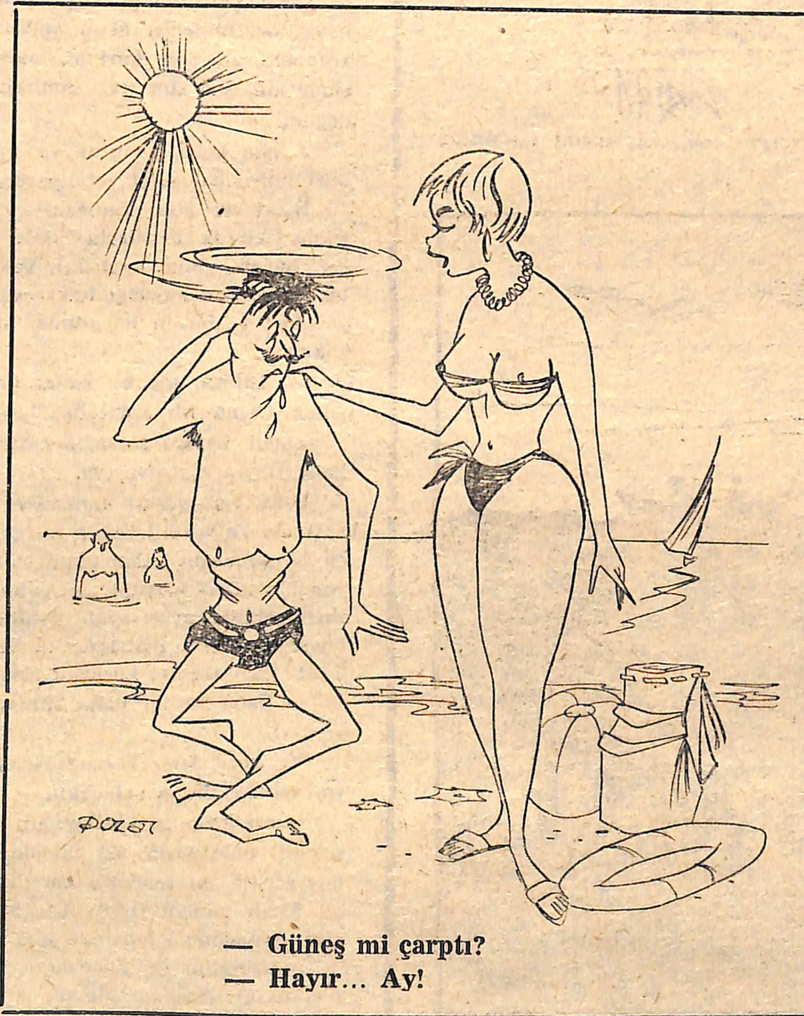
Misalinde olduğu gibi.

Bu kelime, atıp tutmak, tutulmak, tutturulmak, tutunmak gibi (efradı kesir) bir aile kökünden geliyor. Yukarıdaki tutuk kelimesi de aynı ailedendir.

⁂

TUTUK

Dilini dilediği şekilde kullanamayıp kem küm eden kimse, veya cezaevinde oturmayı itiyat edinmiş şahıs... Bu kelimeyi, âşık anlamına tutkun'la ve suçlu mânasına mevkuf'la karıştırmamalı: Mevkuf, Savcı emriyle tevkif edilen kişi, tutuksa, tesadüfen yakalanıp cezaevini boylayan sanık demektir.

— Güneş mi çarptı?
— Hayır... Ay!

PAŞA

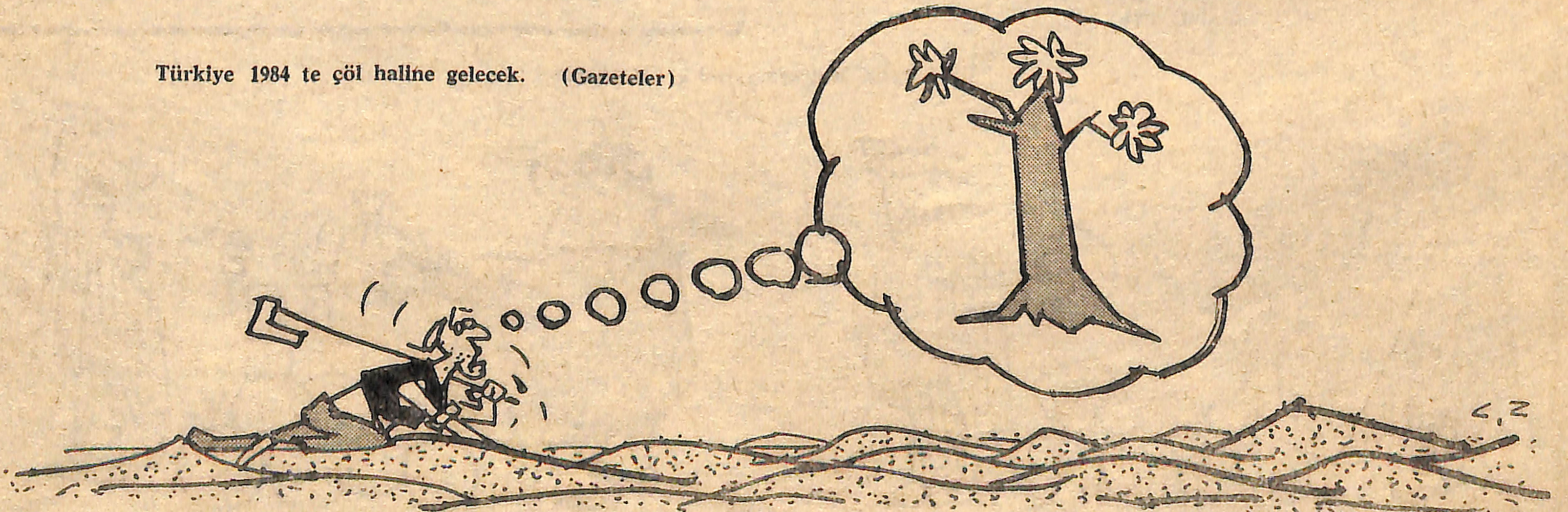
Aslı baş ağadır; yani ağaların başı (ağa babası) demek; kullanıla kullanıla paşa olmuş... Bir çok Arapça, Farsça kelimeleri kendi şivemize uydurduğumuz gibi, pek çok Türkçe kelime ve tâbirler üzerinde — zamana ve icaplara göre— buna benzer değişiklikler yapmakta fayda mülâhaza etmişiz... Meselâ gemici dilinde «Heya molla yesa» nın aslı «Eyyam ola, yel ese» dir... Maamafih Araplar, paşaya hâlâ Baaşaa diyorlar.

⁂

GENERAL

Frenkçe (jeneral) le mübadele ettiğimiz bu kelime, aslında umumî (genel) anlamınadır... Arşidük, Arşidüşes gibi şivemize uymayan yabancı kelimelerden olmakla beraber, resmen kabul edilmiştir. Maamafih resmî gayrı resmi paşa istimali devamdadır: İsmet Paşaya «General İsmet» deseler, şaşkın şaşkın: «Kim o?» demez miyiz?..

Türkiye 1984 te çöl haline gelecek. (Gazeteler)

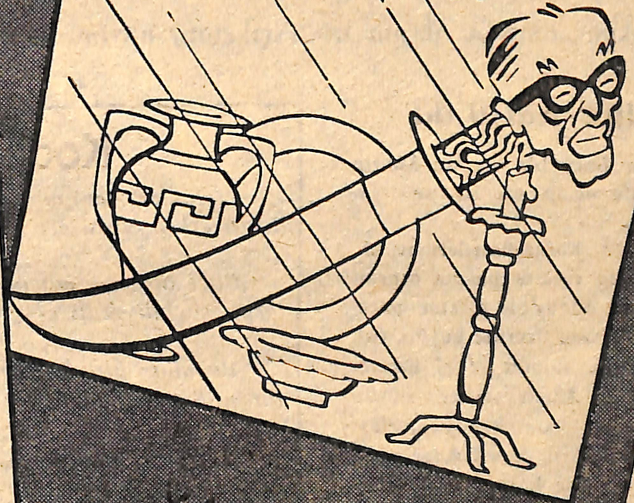

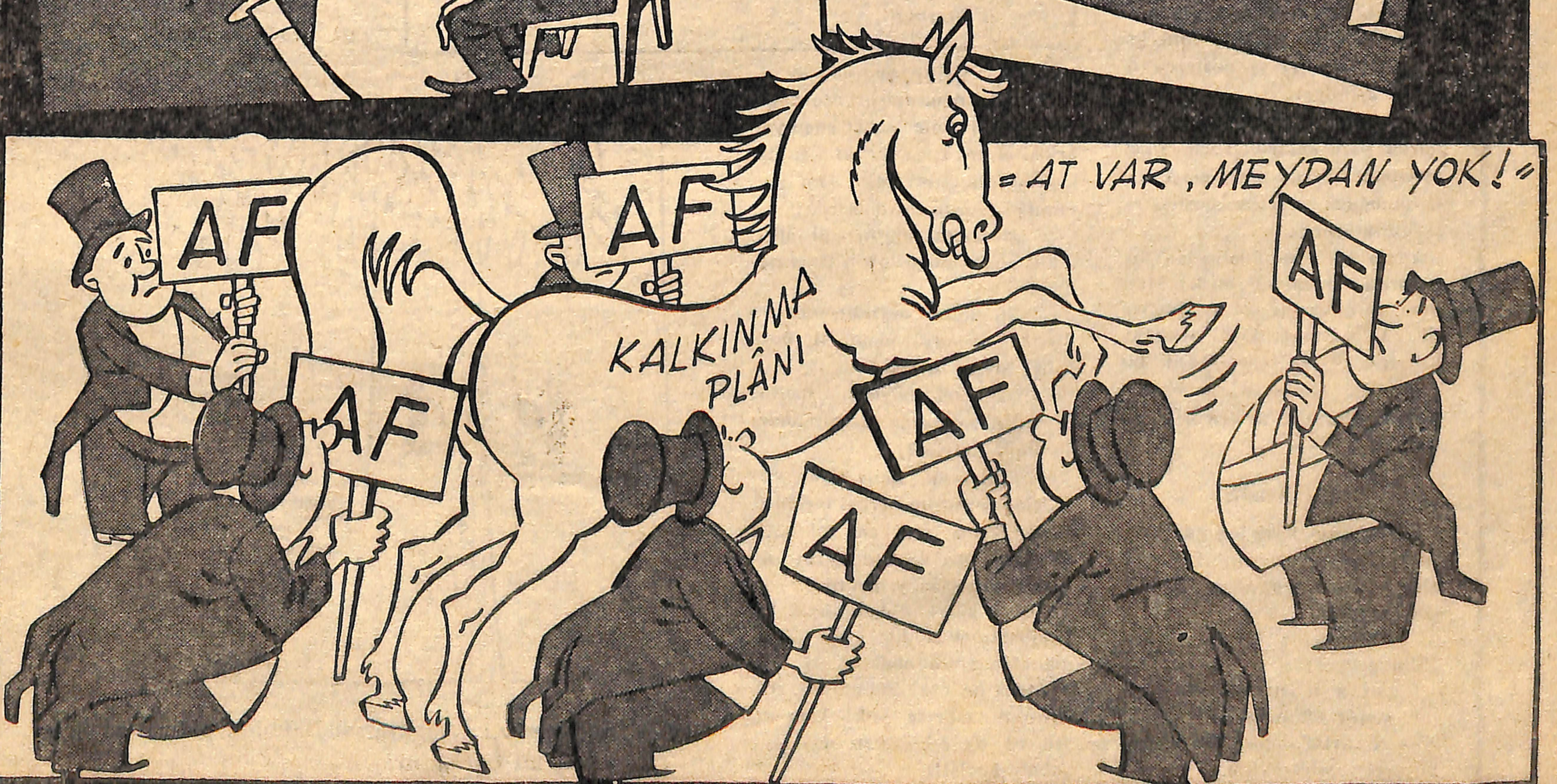
Serap!

CEMAL GÜRSEL, GÜMÜŞPALAYA, „TARİH HUZURUNDA SUÇLU SENSİN" DEDİ.

TARİH - SUÇLU AYAĞA KALK !

MiLLETLER GüLüYOR

— Amiralim, bu akşam izinli çıkabilir miyim?

Meslektaş!

Müşteri hayli lüks bir gazinoda esaslı bir yemek yedikten sonra hesap istedi. Tuzlu, biberli bir pusula geldi. Müşteri garsona:

— Patronu görebilir miyim? dedi.

Patron geldi:

— Bu hesap benim yediklerimin tutarı mı?

— Evet efendim!

— Siz beni tanımıyorsunuz değil mi?

— Hayır mösyö, kimsiniz?

— Bir meslekdaşınızım...

— Çok özür dilerim; bilsem yüzde 50 tenzilât yapardım.

Müşteri kapıdan çıkarken patron yanına yaklaştı ve sordu:

— Pardon mösyö, hangi lokantayı işlettiğinizi sorabilir miyim?

— Ben lokanta filân işletmiyorum canım!

— Yaa! Ama meslekdaşınızım demiştiniz.

— Doğru!..

Yavaşça lokantacının kulağına eğilip devam etti:

— Ben de sizin gibi soygunculukla geçinirim de...

En güzel tarafı

Marilyn Monroe, fotoğraf prodüktörüne sitem ediyordu:

— Sizden hiç memnun değilim; resimlerimde benim en güzel tarafımı belirtemiyorsunuz!

Fotoğrafçı gülümsedi:

— Nasıl belirtebilirim Miss Monroe; daima onun üzerine oturuyorsunuz!

Kimya dersi

İçme suyu oldukça kıt olan Teksas'ta kimya öğretmeni, öğrenciye soruyordu:

— Herhangi şüpheli bir suyu içme suyu haline getirmek için ne yaparsınız?

Talebe anlattı:

— Önce süzeriz, sonra kaynatırız, sonra klorlarız, sonra da...

— Eee... Sonra?..

— Sonra onu atar ve bira içeriz efendim!

Monte Karlo'da

Yıllar önce bir akşam Monte Karlo'da acaip bir hâdise olmuştu:

Meşhur kumarhanelerden birine gelip ruletin başına oturan yaşlı bir adam bir miktar parayı 17 numara üzerine koydu. Rulet döndü, döndü ve 17 üzerinde durdu. Adam tekrar bütün parasını 17 üzerine koydu. Hayret! Fırıl fırıl dönen rulet yeniden onyedide karar kıldı; fakat yaşlı adam 17 yi işaret etmekte devam ediyordu. Bu böyle 4-5 defa tekrarladı. Her seferinde yekûnu artan para kendi kadar parayı 17 numaradan çekiyordu. Altıncı seferde hâlâ tüyünü kıpırdatmadan 17 yi gösteren adama krupiye:

— Affedersiniz dedi; bankamızda para kalmadığı için rulet oyununu burada tatil ediyoruz, kazandığınız servet dolayısiyle sizi tebrik ederiz!

Adam hâlâ kımıldamadan duruyordu. O zaman birden farkına vardılar ki çoktan ölmüştü... Ve parmağı ikinci oyundan itibaren 17 yi işaret eden bu şanslı ölü Monte Karlo bankalarından birini o akşam iflâs ettirmişti.

Karısı!

İki arkadaş köşe başında rastlamış konuşuyorlardı. Bir ara biri karşıdan gelen iki kadını göstererek:

— Bak, dedi; karım ve sevgilim geliyor!

Diğeri aynı istikamete baktıktan sonra sükûnetle:

— Ne tuhaf, dedi; ben de aynı şeyi söyliyecektim.

Kocaman Lâflar

Çıplaklar kampının en unutkan adamıydı; ne zaman dışarı çıksa elbiseleri üzerinde idi.

★

Cüce bir cam silicisi idi; onun için ancak gözlük camlarını silebiliyordu.

★

Babamın bir sözü vardır: 995 bin lirası olan bir kimse, bir milyonu olan kadar mes'uttur, der.

★

Evlenmek; telefon etmeğe benzer; çoğu defa karşınıza yanlış numara çıkar.

★

Hazreti Süleymanın yüz tane karısı olmasının sebebi şu olsa gerekti: Akşamları eve döndüğü zaman hiç olmazsa içlerinde başının ağrıdığından şikâyet etmeyen birini bulmak mümkündü.

Yılanlar

Kompartmana girip oturduğu zaman, karşısına isabet eden yol arkadaşının kucağındaki acaip hayvan dikkatini çekti. En sonunda dayanamayıp sordu:

— Merakımı mazur görünüz; fakat acaba köpeğinizin cinsi nedir?

— Bu köpek değildir mösyö! diye cevap verdi adam. Bir nevi vahşi Siyam kedisidir...

— Yaa! Peki böyle bir hayvanı neden yanınızda taşıyorsunuz, sorabilir miyim?

— Anlatayım. Ben biraz viski içince etrafımı derhal bir sürü yılan çevirir, ve beni sokmağa çalışırlar. Bu hayvancağızın ödevi o yılanları yemektir.

— Çok güzel. Fakat şimdi bu kompartmanda hiç yılan olmadığından emin olabilirsiniz...

— Siz de çok ömürsünüz. Biliyorum, elbette yok! Ama zaten bu da içi saman dolu bir yaban kedisi!..

— Tuh terbiyesiz... Anahtar deliğinden gözetlemeyi insanlardan mı öğrendin?

Öpücük üzerine!

Bazı kaynaklara göre, öpüşmenin, ilk defa Romalılar tarafından keşfedildiği söylenir... Bu iddiaya göre, Romalı erkekler cenk dönüşünde, karılarının gizlice şarap içip içmediklerini anlamak için, ağızlarını koklamışlar, dudaklarını tatmak istemişler. Bu test usulü tarafların hoşuna gitmiş olacak ki, erkekler ortada hiçbir sebep yokken bu âdeti sık sık tekrarlamışlar. Zamanla bu koklaşmadan da öpüşmek doğmuş.

Bazılarına göre, öpüşmek ve öpmek milâttan önce de bilinmekteydi. O zamanki insanların, öpüşmeyi, kuşlardan öğrendikleri söylenir.

Bazı kaynaklara göre de, ilk modern öpüşmenin önderliğini Rowena adlı bir İngiliz prensesi yapmıştır. Çok kısa boylu olan prenses Rowena, daima alnının öpülmesinden şikâyet edermiş, buna çare olarak yüksek topuklu ayakkabı giymeğe başlamış. Böylece prenses Rowena hem ilk defa hakikî öpücüğün zevkine kavuşmuş, hem de, bugün bile kadınlar arasında moda olan topuklu ayakkabıyı ilk defa giymek şerefini kazanmış...

Öpüşme bir erkekle bir kadın arasında olursa aşkın başlangıcını, üç kişi arasında olursa, kıskançlığı meydana getirir.

Öpmek, öpülmek, genç kız ve kadınlar için bir ümit, yaşlı kadınlar için ise bir hâtıradır!

Bir kadın, öpücüğüyle erkeği göğün yedinci katına uçurursa, biliniz ki o kadın melek değildir.

Çiftler, öpüşme ânında susmak mecburiyetinde olduklarından, eller konuşacaktır.

Eskiden, insanlar çok daha fazla romantik olurlarmış. Bir öpücükle, sevgilinizin kalbini kazanmak işten bile değilmiş... Ahhh!... Ne ucuzluk varmış o zamanlar...

Eğer, kadın yatmadan önce, iyi geceler temenni edip öpücük isterse; bu onun hemen uyumak istemediği mânasına gelir...

Onsekiz yaşına kadar öpüşmeyi tatmamış bir genç kız, seksen yaşına gelince de bu hususta şikâyette bulunursa, şaşmamalı.

Güzel bir kadınla bütün gece başbaşa ol da onu öpme!.. Bu, tıpkı bir çeşmenin başında susayıp, su içmemek gibidir.

Bazı doktorlar ve ilim adamlarının öpmek, öpüşmek ve öpücük hakkındaki açıklamaları oldukça enteresandır. Meselâ bir doktorun, «iki saniyelik kısa bir öpüşme ânında bile, insandan insana iki binden fazla mikrop geçmektedir...» dediğini duymuş muydunuz?..

Tıbbî konularda aşk ve öpüşmenin, organlarımız üzerindeki etkisinden de bahsedilir.

Ünlü bir doktora göre, «aşk'ın mide üzerinde büyük etkisi vardır... Yalnız bu fizyolojik ve psikolojik olaydan evvel, öpücüğün, dudaktan kalbe doğru inerek tesir etmesi şarttır.»

Bir fizik âliminin «öpüşmek» hakkında söylediği sözler de enteresandır: «Çiftler öpüşürlerken dudaklar kuru ise, bu sürtünmeden bir elektrik akımı meydana gelir. Fakat meydana gelen bu 500 voltluk elektrik akımı vücudumuz için bir tehlike yaratmaz.»

Mâzisi çok eski zamanlara ait olan «öpmek, öpüşmek ve öpücük» asırlara ayak uydurarak bugünkü «atom devri» nin hızına ve tekniğine erişmiştir.

Bugün, «öpmenin ve öpüşmenin günlük hayatta, aşkta, politikada (Fransa'da nişan dağıtma merasimlerinde olduğu gibi) ve filmlerde önemli bir yeri vardır. Filmlerde, artistlerin rol icabı öpüşmeleri sinema seyircilerine tatlı, hoş dakikalar yaşatmaktadır. Hele bu sahneler biraz ateşli olursa, bazı seyircilerin aşka gelerek muz satıcılarına bile taş çıkarttıkları görülmektedir.

AKBABA
KÜLTÜR YARIŞMASI
Bir Kişiye 1000 Lira

Artık karlı, yağmurlu kış aylarından uzaktayız. Şimdi, sizlere geçen mevsimi düşündürerek, zengin armağanlı, yepyeni bir «Kültür Yarışması» açıyoruz.

Bu yarışmada, hem geçen günlerin sanat hâtıralarını yeniden yaşayacak, hem düşünecek, hem faydalanacaksınız.

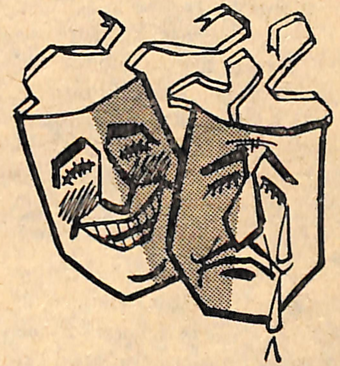
Akbaba, sadece kısmet üstüne, talih üstüne bir piyangoculuğu beğenmediği için hazırladığı yarışmalarda biraz da fayda aramaktadır.

Okuyucularımızın, çeşitli bölgelerde bulunduklarını düşünerek dört yarışma açmaktayız. Bu yarışmalardan ister bir tanesine, ister iki tanesine, ister üç tanesine, ister dört tanesine katılmakta serbestsiniz.

İşte Akbaba'nın kültür yarışmaları:

1 — Geçen kış, hangi yerli ve yabancı romanları okudunuz. En çok hangi yerli, yahut çevirme romanı beğendiniz?

2 — Geçen tiyatro mevsiminde hangi (yerli yahut tercüme) piyesleri seyrettiniz. En çok hangi sahnede oynanan hangi eseri beğendiniz?

3 — Geçen kış aylarında seyrettiğiniz filmler arasında en çok hangisini beğendiniz?

4 — Seyrettiğiniz piyes, yahut filmde en çok hangi kadın ve erkek sanatçıyı beğendiniz?

İlk iki sorunun cevaplarında yalnız eserlerin ve yazarların isimleri bildirilecektir. Üçüncü soruda yalnız filmin, dördüncü soruda yalnız kadın ve erkek sanatçının adı yazılacaktır.

Hediyelerimiz:

A — Her sorunun birincisine 250 lira verilecektir. Dört soruda birden birincilik kazanana 1000 lira hediye edilecektir.

B — İkincilik kazananlara yüzer lira hediye edilecektir. Dört soruyu da kazanana 400 lira.

C — Üçüncülük kazananlara ellişer lira ödenecektir. Dört soruya başarılı cevap verene 200 lira.

D — Dördüncüden yüzüncüye kadar kazananlara onar lira değerinde kitaplar yollanacaktır.

Gelecek sayıdan başlıyarak dört hafta birer kupon neşredeceğiz: Birinci kupon, roman yarışması. İkinci kupon, tiyatro yarışması. Üçüncü kupon, film yarışması. Dördüncü kupon, sanatçı yarışması...

Cevaplar, ister bir tanesine verilsin, ister hepsine, ancak dört kuponun yayınlanması bittikten sonra gönderilmelidir.

Yarışmamıza katılacak okuyucularımızdan, cevapları ve adresleri ayrı bir kâğıda, okunaklı olarak yazmalarını ve kuponları eklemelerini rica ederiz.

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 25 —

Kalabalığın arasında beni görünce şaşırdınız ve sendelediniz. Hoşunuza gitmiyecek bir hâdiseye sebebiyet veririm diye çekindiniz zannederek gülmüştüm. Hanımınız koluruzda, merdivenden inerken, yürüyemediniz, durdunuz... Hiç münasebeti yokken, (Çeşmi mahmurun sebeptir) diyerek dudaklarınızı oynattınız.

Farkına vardınız ya, ben işitmemezliğe gelmiştim. Siz, askınızı düzeltmek bahanesiyle sallanırken başımı çevirmiş, başka taraflara bakıyordum; kahkahamı güç tutuyordum. Siz hâlâ (Çeşmi mahmur) unu sayıklıyordunuz.

Bu kadarla kalsaydı gene ehemmiyeti yoktu. Refikanızın gözleri belki mahmurdur, yahut bu sözleri başka bir hanıma da söylemeniz ihtimali var.

Kadın kalabalığı, selâmlığınızın önüne birikmiş; ben de aralarına nasılsa katılmışım.

Beni görünce gene renginiz attı, şaşaladınız.

Kadınlar bu halinizin farkına varıyorlar, neler söylemiyorlardı:

(Güvey gelini beğenmedi... İstiyerek almamış ki... Başkasını seviyormuş da...)

Hele, bazılarının fısıltıları, kalbime ok gibi batıyordu:

(Bir sevdiği varmış... Düğüne gelmiş... Onu görünce ...Sevgilisi öyle güzelmiş, öyle câzibeli imiş ki...)

Ben gene sizinle alâkadar değildim. Saz dinlemek istiyordum. Musikiyi ne derece sevdiğimi bilirsiniz; hele Muktebes beyin udunu, Şehim beyin sesini...

Yerinizde duramıyordunuz. Sazende beylere rica ettiniz. (Çeşmi mahmur) unu çaldılar. Bir kere çaldılar, dikkat bile etmiyecektim. Çünkü bu şarkıyı ben hiç sevmem.

Bir defaya kanaat etmediniz, gene tekrarlattınız. Siyah kenarlı bir yaslı mendili de çıkarıp yüzünüze gözünüze sürmeğe koyuldunuz.

Artık bu kadarı fazla idi. Etrafındaki gözler bana dikilmiş, herkes birbirine beni gösteriyordu. Fısıltılar arasında pembe maşlahlı sözlerini işitiyordum... Öyle bir kaçış kaçtım ki...

Mesut dakikalarınızı işgal ettiğim için müteessirim. Fazla tasdi etmiyeyim. Yalnız, küçük bir sualim var:

Maksadınız nedir? İstihza mı, eğlence mi, yoksa?...

Cevabınızı sabırsızlıkla bekliyorum Tayfur bey.»

....

Herkes hâlâ uykuda idi.

Ayaklarımın ucuna basa basa Agavninin yatağına gittim; yavaşçacık uyandırdım, yalvardım:

— Agavniciğim, Kanarya ve enişteye duyurmadan hemen giyin, Kızıltoprağa koş, şu zarfı Tayfur beyin eline teslim et!

Agavni, uyku sersemi, kendini toplıyamıyor, yüzüme afal afal bakıyor.

Ne yolda hareket edeceğini de tarif ettim:

Vakit erken olduğu için araba bulunmaz; çarnaçar yürümek icap ediyor. Agavni, Gazhaneye giden kestirme yoldan Kurbağalıya inecek, Ziverbey yokuşundan Kuyubaşına çıkacak; Şani paşa köşküne gelmeden, soldaki ağacın altında oturacak. Yani, Peşkirci başının oğlunun, altında durduğu ağaç.

Tayfur bey, bugün yüzde yüz, paşa babasının elini öpmeğe, Nişantaşına gider, hem de erken vapurlardan biriyle iner. Malûm a, Şani paşa bu taraflara geçemiyor, nitekim düğünde bile bulunamadı.

Yanında biri varsaya lüzum yok; çünkü Tayfur beyin âdeti, yapayalnız sokağa çıkmak, tek başına faytonuna binmektir.

Köşk kapısından arabanın çıktığını görür görmez, Agavni yolun kenarına gelecek. Tayfur tam önünden geçerken mektubu uzatacak.

İleri, geri, bir kelime, hattâ bir harf bile lâzım değil... Soracak olsa da kısaca, (evet yahut hayır), o kadar...

Tayfur'a kâğıt yazdığımı, Kanarya'nın ve eniştenin duyduğunu istemiyordum. İkisi de: (deli mi oldun?) diye kalkacaklardı. Ayşe hanımın derdi günü Ebuzarif beyin yüzüne gülmek, eniştenin ise Molla beyi peşkeş çekmek.

Agavni'ye sıkı sıkı tenbih ettim. Erkenden nereye kayboldun diye sorarlarsa bir yalan atacak, Kadıköyünde bir ahbabı görecektim de filân... diyecek.

Agavni'yi sokağa kadar çıkardım. Kanarya, enişte hâlâ uykudalar.

Bahçe kapısının önünden ayrılamıyorum, içeri adımımı atamıyorum. Gözüm yolda, Agavni'de. Bu derecesi çocukluk değil mi? Kuş olsa bu kadar çabuk gelemez.

Seraskerin küçük oğlunun arabası, boş olarak Kadıköyünden döndü. Yıldız kumandanınkiler, gene çantalarla, bohçalarla, takım taklavat İstanbul'a indiler. Mabeyinci Mümin beyin faytonu da geçti.

Bahçede, güya yaseminlerle, hanımellerivle meşgulmüşüm gibi bulunuyorum, fakat gözüm parmaklıkta ve kapıda.

Ayşe hanım sesleniyor:

— Agavni!... Neredesin ayol, kayıplara mı karıştın?... Meydana çıksana...

Küçük odadan, eniştenin öksürüğe karışık sözleri işitiliyor:

— Senin altmışlıktan bir cigara ile şamalı kibriti lûtfeder misin Agavni hanım?

Sanki saniyeler gün, dakikalar yıl... Saat, bir türlü yürümüyor da yürümüyor; hâlâ üçe beş var.

Agavni kapıdan çıkarken tam biri yirmi geçiyordu. Aşağı yukarı bir buçuk saat olmuş... Hızlı yürüse gelemez miydi?

Ayşe hanım, hiddetli hiddetli, Agavni'ye atıp tutuyor:

— Bu kadın da pasaklı oldu, çıktı Nedir bu dolabın hali, bu kahve takımının kılığı? Hepsi dandinide...

Enişte çatlak sesiyle atılıyor:

— Ayşe hanımcığım, beyhude yere kendini üzeceğine feryadı andelibi dinlesene. Bak haspa ne de çapkın çapkın şakıyor.

Saat üç buçuk... Hâlâ gelen giden yok.

Ben zaten bunalıyorum, ev sahibinin Denizli horozu inadına uzata uzata ötüyor; her ötüşünde, nefesimi büsbütün tıkıyor.

Agavni'nin evde bulunmadığından Kanarya'nın hâlâ haberi yok. Gene bağırıyor:

— Allahın kulu, bahçede isen şu kâfir horoza bir taş at da sustur. Nefesim tutuldu, şimdi bayılıvereceğim.

Bir daha kapıya gittim. Başımı dışarı uzatmamla içeri kaçmam bir oldu.

Hasip paşanın uzun boylu bohçacı hanım, yokuşu tutmuş, şemsiyesine dayana dayana geliyor.

Kanarya ile kararı verdik: Kadını o karşılayacak; beni sorunca, evde yok, hemşiresi rahatsızdı, yoklamağa gitti, diyecek.

Derhal eniştenin de kulağını büktük.

Odama koşup kapıyı sürmeledim; pancuru aralayıp önüne oturdum.

Saat dört; dördü de beş geçiyor. Handiyse öğleler okunacak. Aşağıdaki odada, bohçacı hanımla Kanarya, çene yarışındalar... Ne lâf, ne lâf; ne kahkaha, ne kahkaha... Sanki gıdıklanıyorlar ve gülmeden katılacaklar.

Gözümü sokağa dikmiş, geleni geçeni sayıyordum. O bitip tükenmiyen kereste arabaları gene sıralanmış... Aylardır, ardı arası kesilmeden Hicaz valisinin yaptırdığı köşke taşınıyorlar. **(Devamı var)**

Bir mizah şaheseri:

Akbaba

Nasrettin hoca sayısı

- **Gelecek hafta AKBABA, Nasrettin Hoca gününü bir «Nasrettin Hoca» sayısı ile kutlayacaktır.**
- **Cidden hayranlıkla seyredeceğiniz ve baktıkça güleceğiniz beş renkli bir Nasrettin Hoca kapağı, Türk mizahının unutulmaz hâtırası olacaktır.**

Bütün iki orta sahife

Nasrettin hoca fıkra ve karikatürleri:

Gelecek sayımızı bekleyiniz.

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

ALFRED MÜLLER MİKAELLA TARAFINDAN DAVET EDİLDİĞİ SALONDA, MİKAELLA'NIN ENİŞTESİ, TEYZESİ, MADAM SARİNA VE MİSAFİR BİR MADAMLA KONUŞMUŞ, ONLAR KENDİSİYLE ŞAKALAŞMIŞLAR, SIRA, BU SAF VE TERBİYELİ GENCE ŞATODA BİR İŞ BULMAYA GELMİŞTİ

MİKAELLA'NIN TEYZESİ BU İŞİN NE OLABİLECEĞİNİ NİHAYET ALFRED'E AÇIKLADI

15

ŞAYET OKUYUP YAZMANIZ VARSA, SİZE UYGUN BİR İŞ BULDUK SANIRIM MÖSYÖ ALFRED MÜLLER!

TEŞEKKÜR EDERİM MADAM CENAPLARI... OKUYUP YAZMAM VARDIR!

BİZİM EMEKTAR BİR BABA TOM'UMUZ VARDI. GEÇENLERDE KAYBETTİK... SİZİ ONUN DAİRESİNE YERLEŞTİRMEK VE ONUN VAZİFESİNİ SİZE DEVRETMEK İSTİYORUM. BU İŞ; ARAZİMİZDEN GELİP GEÇEN ARABALARDAN UFAK BİR GÜMRÜK VERGİSİ ALMAK VE BUNUN HESABINI TUTMAKTAN İBARETTİR...

UŞAK ALFRED'E DAİRESİNİ GEZDİRİR VE GEREKLİ İZAHATI VERİR.

OOOH, YAŞADIK GENE!..

BU KAPI DA ŞATONUN BAHÇESİNE AÇILIR. ŞATOYA BURADAN GİRER ÇIKARSINIZ

ŞU YATAĞA BAK, ŞU YAZIHANEYE BAK! ADAM OLAMAYACAĞIMA HÜKMEDEN BABAM, GELSİN DE OĞLUNU GÖRSÜN!..

BU DEFTER NEDİR Kİ?

HA, ŞU MESELE... NE ZAMAN, HANGİ ARABA GEÇMİŞ... NE KADAR VERGİ ÖDEMİŞ...

HIMM... BUNLAR DA BABA TOMUN GECELİK TAKKESİ, ENTARİSİ FALAN... HERHALDE BANA MİRAS BIRAKMIŞTIR!

ŞİMDİ RAHATIM ARTIK, ŞU ÇUBUĞUMU TÜTTÜREYİM...

tak.. tak... tak!

HOPPALAA, KAPI: GİRİNİİİZ!..

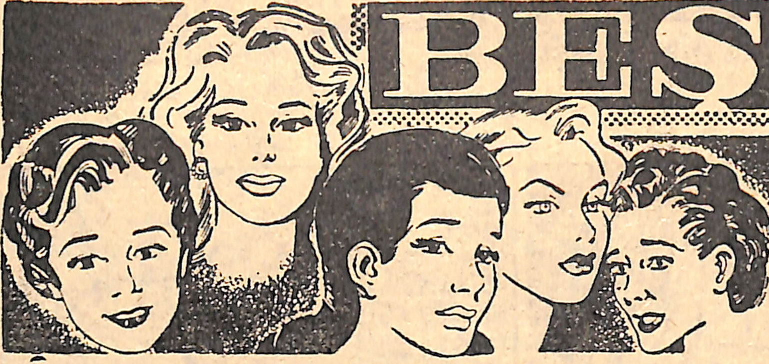
N'ABER MÖSYÖ ALFRED? ÇUBUK MU İÇİYORSUNUZ?..

VAY CANINA, USTA MORİNO BU BE! HERİFÇİOĞLU TÜTÜNÜN KOKUSUNU MU ALDI, NEDİR?..

NEREDEN BULDUNUZ? BENİM TÜTÜNE BENZİYOR...

BANA BAK USTA MORİNO, ÇOK MÜHİM İŞLERİM OLDUĞUNU AKIL EDEREK, BURDA KALABALIK ETMESEN İYİ OLUR!...

-DEVAMI VAR-

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SÜVEREN

— 38 —

«— Ağaçtaki ampuller de yanıyor. Hoş bir şey bu.»

«— Herhalde annem daha uyumamıştır. Televizyon seyrediyordur.»

Sidney ışıklara bir müddet daha baktı. Sonra ciddi bir tavırla genç kadını süzdü. «Sana telefon eder ve bir akşam benimle yemek yiyip yemiyeceğini sorarsam ne dersin? Bu teklifimi kabul eder misin?»

Barbara sordu. «Evlisin değil mi?» Sesi kendi kulaklarına da yabancı gelmişti.

«— Evet.»

Tabii Barbara Sidney trene yetişmesi lâzım geldiğini söyler söylemez onun evli olduğunu da anlamıştı. Buna rağmen hakikati genç adamın ağzından duymak onu fena etti. Üzüntüsünü belli etmemek için bir şeyler söylemeğe çalıştı.

«— Kaç... Kaç çocuğun var?»

«— Bir oğlum var... On iki yaşında.»

«— Ya...»

Sidney, yüzünde müteyakkız bir ifadeyle ona bakıyor ve bekliyordu. addedilen Aziz Valentin bayramında Barbara ise gözlerini onun kravatına dikmişti. «Bana telefon etme,» diye mırıldandı. «Bunu terbiyesizlik etmek için söylemiyorum. Fakat... Rica ederim, beni arama.»

Sidney hafifçe, «Ben de onun için sordum zaten,» dedi.

Barbara mırıldandı. «Hoşuma gidiyorsun... Çok hoşuma gidiyorsun. Bu akşam ilk defa neşeli dakikalar geçirdim... Çoktandır bu kadar rahat etmemiş, bu kadar eğlenmemiştim... Sen beni iyice tanıyorsun artık. Ben Barbara Lemont'um... Tekrar evlenmek isteyen bir kız... Sadece kendimi düşünemem... Onun için... Bana telefon etme...»

Sidney şefkatle, «Peki,» dedi.

Barbara kapıya anahtarı sokup çevirirken, o da mütebessim bir çehreyle bekliyordu. Barbara da bir an durarak ona baktı. Sonra, «Allah rahatlık versin,» dedi.

«— Allah rahatlık versin, Barbara.» Sidney bir şey söylemek istermiş gibi derin bir nefes aldı. Fakat sonra sesini çıkarmıyarak döndü ve uzaklaştı. Barbara ayak seslerinin bitişini duymak istemiyordu, kapıyı çabucak kapadı.

14
APRİL

14 Şubatta, yani Sevgililer günü Paul Landis Caroline Bender'e güller göndermişti. Mary Agnes'e nişanlısı Bill kırmızı, kalp şeklinde bir kutu içinde çikolata hediye etti. Gregg Adams o günün Aziz Valentin bayramı olduğunu unutmuştu bile Geceki sarhoşluğun tesirinden kurtulmağa çalışıyordu. Zira Broadway'de oynanacak bir piyes için taze çehreli, parlak gözlü genç bir kızın arandığını duymuştu. O günü gidip prodüktör ile konuşması lâzım geliyordu. Barbara Lemont işe giderken yoldaki bir dükkândan kızı Hillary için kalp şeklinde şekerler aldı. Ve April Morrison, Rockefeller meydanında düşüp bayıldı...

Kendisine geldiği zaman, bir seyahat acentasında, koltuğun üzerinde yatmaktaydı. Bir an ölmüş ve mermer bir masaya yatırılmış olduğu zehabına kapıldı. Sonra âni bir mide bulantısıyla kıvranmağa başladı. Etrafındaki yabancılar yanından çekilmedikleri takdirde onların gözleri önünde istifra edecekti.

Bir kadın, «Biraz iyileştin mi yavrum?» diye sordu. Kadının yusyuvarlak yüzü ve rimelden dimdik duran kirpikleri vardı. April gözlerini o kirpiklere dikti: Karikatürlerdekine benzeyen kirpikler. Ve mide bulantısı yavaş yavaş geçti.

«— Haydi yavrum, derin derin nefes al bakayım. Biraz da su iç.»

April doğruldu. «İşe gitmem lâzım. Saat kaç?»

«— Daha erken. Dokuzu yirmi beş geçiyor. Su iç haydi.»

«— Hayır... Hayır. Sudan nefret ediyorum.» Suyun miğdesini bulandırdığını şimdiye kadar neden farketmemişti acaba? «Bana yardım ettiğiniz için minnnettarım. Teşekkür ederim. Artık işime gitmem lâzım.»

«— Fakat yüzün sapsarı yavrucuğum.»

April, «Seninki de öyle,» demek istedi. Kendini biraz tuhaf hissediyordu. Gizli gizli gülmek arzusuna kapılmıştı. Kendini herkesten, elinde su dolu kâğıt bardağı tutan o iyi kalpli kadından, seyahat bürosunun camlarından içeri bakan yabancılardan, herkesten ve her şeyden uzak addetmekteydi. «Teşekkür ederim,» dedi. «İyiyim artık. Çok iyiyim.»

Asansörle otuzbeşinci kata çıkarken genç kız farkına varmadan ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. «Ne gülünç,» diye düşünüyordu. Bu hareketim gülünç. Zira karnındaki ancak bir iğne başı büyüklüğündelı» Ama April onu himaye edecek, koruyacaktı. O kendisine aitti.

Genç kız hâmile olduğundan ilk şüphelendiği zaman fena halde korkmuş, dehşete düşmüştü. Bu şüphesinin yersiz olduğunu anlıyabilmek için durmadan tuvalete koşar olmuş, onun üzerine Miss Farrow da onunla alay etmeğe başlamıştı. Sonra nasıl olduysa Barbara ile yemek yemeği ve ona sohbetleri esnasında Hillary'e hangi çocuk doktorunun baktığını sormayı akıl edebilmişti. Genç kız, çocuk doktorlarının, bu işden de anlıyacaklarını zannediyordu. Fakat çocuk mütehassısı onu başka bir doktora göndermişti. April, orada Mrs. Dexter Key olduğunu söylemekten korkmuştu. Olur ya, belki Dexter'i bir tanıyan çıkar, kendisine bir sürü sual sorardı... April kibar, evlilere yakışır bir isim arayıp durmuş ve nihayet aklına Mary Agnes gelmişti. Tanıdığı en mazbut, en ahlâklı kızlardan biriydi o... İşte bu yüzden de doktora isminin Mrs. Russo olduğunu söylemişti. Doktorun ondan şüphelenmesi için de bir sebep yoktu tabiî.

«— Çocuk bir buçuk aylık var, Mrs. Russo.»

«— Teşekkür ederim. Borcum ne kadar Doktor? Bunu paramız varken ödeyelim.» Doktor alınmasın diye şakacı bir tavırla da gülmüştü.

Kadın doktoru onu iyice muayene de etmişti. «Borcunuzu hastabakıcım söyler. İşte reçeteniz Bol bol vitamin almanız lâzım. Gelecek ay sizi tekrar muayene ederim.»

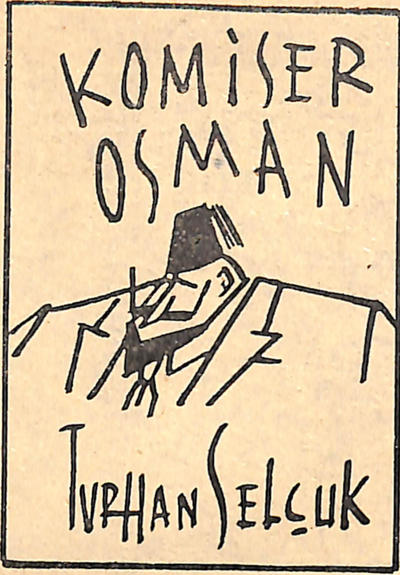
Bu doktora ne kadar da kolay gözükmüştü. Gelecek ay teşrif edin Mrs. Russo. Ondan sonraki ay da... Fakat April o doktoru bir daha görmiyecekti. Zira ona tekrar gittiği zaman, «Ben artık Mrs. Russo değil, Mrs. Dexter Key'im diyemezdi ki. Bu yüzden başka bir doktor bulması lâzım gelecekti. Maamafih Dexter'le evlendikten sonra kaynanasına iyi bir doktor tanıyıp tanımadığını sorabilirdi.

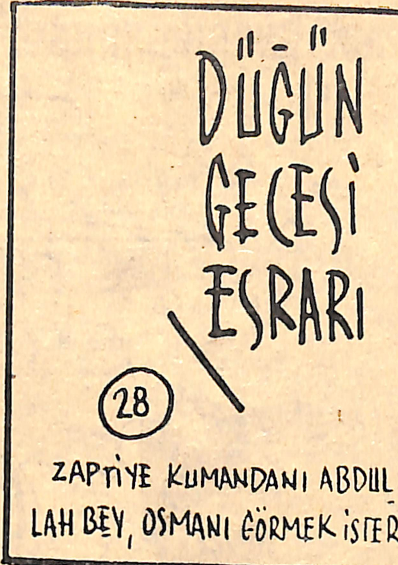
April, vaziyeti Dexter'e hemen söylemek istedi. Fakat doktora gittiği akşam, Dexter bir partideydi, üstelik genç kızı da götürmemişti. April de vaziyeti ona telefonda anlatamadı tabii. Yapayalnız otururken, haberi Dexter'e nasıl vereceğini düşündü. Kalbi saadet doluydu. Kim inanabilirdi buna? Herkesin idda ettiği gibi utanılacak bir vaziyet de değildi bu? Bilâkis, April gururlanıyordu. Çocuğu olacaktı onun...

(Devamı var)

İlâncılık — 4304 - 93

KOMISER OSMAN
TURHAN SELÇUK

DÜĞÜN GECESİ ESRARI
28
ZAPTİYE KUMANDANI ABDUL-LAH BEY, OSMANI GÖRMEK İSTER

HAYRİ EFENDİ, KOMISER OSMAN BEY GELİR GELMEZ HABER VERİN BANA!

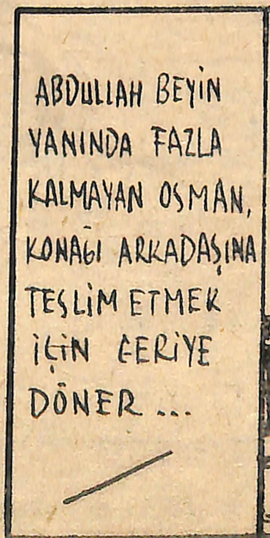

HAYROLA ABDULLAH?. NE OLDU YİNE, NE VAR?
ŞİMDİ ANLAR-SIN!..

!
HAYRİ EFENDİ, ŞAHEN-DE HANIMI BURA-YA GETİR!
BAŞÜSTÜNE EFENDİM.

BİRAZ SONRA HAYRİ EFENDİ, YANINDA UZUN BOYLU, LEVEND ENDAMLI BİR GENÇLE İÇERİ GİRER...
SANA, ŞAHENDE HANI-MI GETİR, DEMİŞTİ AB-DULLAH BEY!..
YANLIŞLIK YOK OSMAN. ŞAHENDE HANIM İŞTE BU!.
HERİFÇİ OĞLU DONAKALDI!.

ASIL ADI İNCE NAZİF. İS-TANBULU KASIP KAVURAN ÇE-TENİN BAŞI. ÜSTÜNDE GÖRDÜ-ĞÜN ELBİSELERİ BİRAZ EVVEL KENDİSİ SATIN ALDIRDI...

KADIN ROLÜNE ARTIK PAYDOS DİYOR. TEBRİK EDERİM SENİ OSMANCIM! İSTANBULU AYLARDIR UĞRAŞTIRAN BİR DERTTEN DAHA KURTARDIN.

ABDULLAH BEYİN YANINDA FAZLA KALMAYAN OSMAN, KONAĞI ARKADAŞINA TESLİM ETMEK İÇİN GERİYE DÖNER...

HERİF KADIN ROLÜ-NÜ NE GÜZEL BAŞARIYOR. BEN DE BİR HANIMLA ZOR BAŞEDEBİLDİM DİYE ÜZÜ-LÜYORDUM...
SON

1962 YILINDA

Paralarını
devamlı surette

YAPI VE KREDİ
BANKASINDA
biriktirenler için

5 MİLYON
lira tutarında

50 APARTMAN DAİRESİ
ile

2. 600. 000
liralık çeşitli para
ikramiyeleri
verilmektedir

Reklâmcılık - 2521 - 94

YAPI ve KREDİ BANKASI

YAZISIZ